

Giới thiệu Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc

Bạn đang theo dõi truyện Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc của tác giả Trang Hạ Nguyệt. Anh nổi tiếng về dòng dõi quý tộc nhưng cô là bác sĩ giải phẫu tài năng cùng danh tiếng cũng không kém.

Vào một ngày, chồng của cô đột nhiên xuất hiện trong bệnh viện của cô, trên tay ôm một người phụ nữ máu nhuộm khắp người. Không ngờ tình nhân của chồng cô sinh non, cô lại là bác sĩ phẫu thuật.

Cô quyết định trả thù, cùng người con trai ngôn tình hiện đại xa lạ mây mưa một đêm, nào ngờ anh ta lại là chú của chồng. Sau bữa tối, cô bị anh từng bước bức lui: "Dựa theo bồi phận thì tôi chính là chú hai của cô, vậy theo tình cảm, tôi có phải hay không gọi cô một tiếng, bảo bối?"

Lục Cảnh Kiều anh chính là con riêng của Lục gia, nhưng lại khiến cho không biết bao nhiêu người vừa nhìn đã sợ.

Hắn vì nâng niu cô ở trong lòng bàn tay, không tiếc đem thể tục giẫm ở dưới chân.

Yêu em, tôi đã làm những chuyện điên rồ nhất.

Vì yêu em như sinh mệnh, tôi không tiếc phản bội toàn thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Hai Bé Gái

"Minh không phải ăn trộm!"

Trong phòng ngủ của một trại mồ côi, một cô gái chín tuổi một mình đối mặt với ánh mắt nghi ngờ của mọi người, ánh mắt hiện lên một vòng đỏ. Cô có một đôi mắt to mọng nước long lanh, linh động xinh đẹp, nhưng cả người bị mất cân bằng dinh dưỡng, nhìn có chút gầy gò!.

Thấy mọi người ai cũng lấy một loại ánh mắt khinh miệt, khinh bỉ mà dò xét cô, cô úy khuất nghẹn ngào:

"Ngọc bội đó vốn là của mình, vốn chính là của mình!... Minh, mình không phải ăn trộm! Đó là mẹ để lại cho mình!"

"Vậy ý của cậu, là tôi trộm đồ của cậu phải không?!" Đối diện cô, là một cô bé tuổi xấp xỉ với cô. Cô nghiêng đầu một chút, lạnh lùng trợn mắt nhìn cô ta một cái, quay lại cười khẩy một cái.

So sánh với cô, cô gái này tướng mạo vui vẻ, vẻ mặt cao ngạo, giống như một tiểu công chúa cao cao tại thượng vậy, có cả ngàn người vì cô mà sùng ái.

Cô ta vừa dứt lời, các bạn khác đứng cạnh cô ta lập tức lên tiếng bảo vệ.

"Cậu rõ ràng đang nói dối! Đang gạt người! Nhu nhi làm sao biết đồ của cậu!?"

"Đúng nha đúng nha! Làm sao có thể? Nhu nhi sao lại là ăn trộm được chứ! Rõ ràng là cô trộm đồ của bạn ấy!"

Đối mặt với tất cả lời chỉ chính và chất vấn của các bạn, cô có trăm miệng cũng không thể bào chữa, trong lòng vô cùng ủy khuất, thương tâm vuốt mắt khóc rống lên.

"Thật sự là ngọc bội của mình... Ô ô, trả lại cho mình!"

Nhu nhi đắc ý phất liếc cô cái, xoay người đối với mọi người nói: "Các bạn thấy rõ rồi chứ, Tiểu Thor là ăn trộm, sau này mọi người không nên chơi cùng cậu ta nữa! Ăn trộm, xấu xa!"

Mấy người bạn nhỏ nặng nề gật đầu: "Ừm, ừm! Chúng mình đều nghe công chúa Nhu nhi, sau này không chơi với cô ta nữa, cô ta là ăn trộm!"

"Cô ta là ăn trộm, Tiểu Thi là đứa trẻ xấu! Trộm đồ của Nhu Nhi!"

Bọn nhỏ cười ầm lên tản đi, chỉ còn lại cô gái lẻ loi dựa vào tường, ánh mắt mọng nước nhìn bóng lưng các bạn rời đi, âm thầm nắm chặt hai quả đấm.

*

Bên ngoài cửa phòng làm việc của viện trưởng, một người đàn ông uy nghiêm mặc âu phục.

Nhìn dáng vẻ cũng đã ngoài 50, tần sắc nghiêm túc ngồi trên ghế sa lon, thoạt thấy tinh thần rất tốt, cả người phảng phất khí chất tôn quý, giữa hai lông mày giãn ra đường thẳng.

Mặc dù tuổi đã cao, mặt mũi hơi có vẻ già nua, nhưng nhìn ngũ quan anh tuấn bức người như này có thể tưởng tượng lúc còn trẻ phong lưu thế nào!

Viện trưởng tìm tới một xấp tài liệu, ở trước mặt ông chậm rãi mở ra, cung kính đưa tới: "Ông Mộ, ở đây là tất cả những bé gái vừa mới nhập trại từ năm ngoái, tài liệu đều ở trong đây, mời ông xem qua một chút!" Ông lão đưa tay lật xem mấy tờ, nhìn mấy lần, hơi vận mi, người phụ tá bên cạnh cẩn thận xem sắc mặt ông, ngừng đầu lên cười nói với viện trưởng: "Đứa bé kia ước chừng tám chín tuổi, xin hỏi, những bé gái nhập viện năm ngoái, có mấy đứa trẻ phù hợp với cái tuổi này?"

Viện trưởng hỏi tường một chút, vội nói, "Xin chờ một chút."

Ông lão trông mắt quét qua một cái, tầm mắt dừng trên một tấm ảnh gia đình treo trên kệ, bỗng dưng đưa tay ra, đầu ngón tay gật một cái, "Cho ta gặp cô bé này một chút."

Viện trưởng ngăn ra, ngay sau đó gật đầu: "Được, tôi lập tức bảo cô bé ấy đến gặp ngài!"

Bà gọi một cuộc điện thoại, không lâu sau đó có một người khác dẫn một bé gái đi vào..

Nhu Nhi khéo léo đứng ở trước mặt ông cụ, hai tay chấp ở sau lưng, ngực hơi cao, tươi cười nói: "Ông nội! Chào ông, con là Nhu Nhi."

Ông lão mặt không thay đổi nhìn chằm chằm cô, tầm mắt cẩn thận quan sát khuôn mặt, trông mắt chậm rãi nheo lại, ánh mắt thâm thúy phiền muộn.

Nhu Nhi có chút hiếu kỳ vận mi, luôn cảm thấy người ông này nhìn thật là thâm thúy, tựa hồ bị ánh mắt dò xét kia dọa cho sợ hãi, kim lòng không được lui về sau hai bước, lại thấy ông lão vọt tay tới vậy vậy..

"Tới đây, để cho ông nội xem con thật kỹ!"

"... Vâng." Nhu Nhi do dự tiến lên hai bước, ông lão nhẹ nhàng nắm lấy bả vai cô, cẩn thận nhìn, mặc dù tuổi tác phù hợp, nhưng vẫn cảm thấy mi mắt hay ngũ quan không giống người ấy cho lắm.

Tầm mắt ông chậm rãi hướng xuống, rơi vào trên miếng ngọc bội treo ngang hông cô bé. Ông lão sờ sờ miếng ngọc bội ấy, trầm giọng hỏi: "Ngọc bội này..."

Nhu Nhi ngăn ngo, thân nhiên cười một tiếng nói: "Ngọc bội này là mẹ cho con."

Ông lão ánh mắt hơi chăm chú, phụ tá thấy vậy, từ trong túi công văn lấy ra một miếng ngọc bội khác, đưa tới.

Hai miếng ngọc bội ghép lại, quả thực vừa khít.

Ông già tay hơi run một chút đứng lên. Phụ tá thấy vậy, đi tới cùng viện trưởng thấp giọng nói mấy câu, lại từ trong cặp lấy ra một tờ chi phiếu kékch xù đưa tới tay viện trưởng, viện trưởng cười nhận lấy.

Cửa viện mời côi, đỗ lại một chiếc xe màu đen sang trọng.

Cô gái về mặt tịch tịch vịn lên thành xe, hai mắt vô thần nhìn hình ảnh Nhu Nhi đi theo sau đám vệ sĩ, ngồi lên chiếc Bentley cách đó không xa.

Trong chớp mắt khi cửa xe đóng lại, Nhu Nhi ánh mắt lạnh lùng nhìn lại phía viện trẻ mồ côi, trong lúc lơ đãng, hai đôi mắt va chạm trên không trung, Nhu Nhi quý quyết cười một tiếng, cửa xe chậm rãi đóng lại, từ từ rời đi.

Cuộc đời của hai bé gái, từ đó mà khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Ngàn Dặm Mới Tìm Được Mẹ

Một góc hành lang bệnh viện, bí thư đi theo cầm điện thoại di động, tay cầm một phần báo cáo đang tiến hành báo cáo.

"Vân Thi Thi, mười tám tuổi, học sinh, cha kinh doanh công ty bất thiện phá sản, kinh quá hạch tra hết thấy là thật. Kiểm tra toàn diện tất cả các chỉ tiêu rất tốt, cũng tuyệt đối không có bệnh di truyền cho con cái sau này."

Chỉ là điều kiện cô gái này có vài điểm không thích hợp cho việc thụ tinh nhân tạo, như vậy, chỉ có thể dùng một hình thức thụ thai khác...

Vân Thi Thi không nhúc nhích ngồi ở trên ghế dài, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, sắc mặt trầm tĩnh quý dị, ánh mắt không chút gợn sóng.

Mặc dù cô rất trẻ tuổi, ngũ quan thanh tú, thoát nhìn so với tuổi thật của cô còn trẻ hơn nhiều, nhưng vẻ non nớt trên mặt của cô, tựa hồ không hợp với cái tuổi tang thương này.

Chọn một người trong vạn người, dựa vào dung mạo xinh đẹp này của cô, người thuê cô ký thù lao hết sức lớn, năm triệu, đối với cô thì đó là một con số khổng lồ trên trời.

Ba ngày trước cô dấu cha, lén lút ký vào hợp đồng này, liền được người ta đem đến nơi đây, mỗi ngày đều bị giam ở trong phòng này, không cho phép nói chuyện điện thoại với người ngoài, càng không cho phép đi ra ngoài, giống như là bệnh nhân bị cô lập.

Cô biết, vì chuẩn bị mang thai, phải đảm bảo thân thể cô khỏe mạnh, như vậy cơ thể này mới có thể sinh đứa bé tốt nhất.

Một ngày ba bữa cũng làm hết sức tinh mý. Lửa chân, bồi căn, bánh mì, thịt trâu, cơ hồ xa xỉ tới cực điểm. Cô biết những thứ này chẳng phải cho cô, mà là cho cái thai cô sắp có, mặc dù cô có chút không thích những món này, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn mà nuốt xuống.

Vân Thi Thi không dám làm trái bất cứ mệnh lệnh gì, bởi vì ngoan ngoãn nghiêm túc nghe lời cũng là một trong các điều kiện của hiệp ước.

Cho tới hôm nay đi theo người này đến đây làm đủ thứ xét nghiệm trên thân thể cô.

Cái người thuê thần bí này, cô thậm chí còn chưa thấy rõ hình dáng của hắn, chỉ biết là một phần hiệp ước, lại ký cho cô đúng 5 triệu thù lao — năm triệu, hắn có thể trợ giúp cha vượt qua nguy cơ!

Liên quan tới chuyện này, cô không dám nhắc tới cùng cha, lúc rời đi cũng vèn vèn chỉ là để lại một tờ giấy, không từ mà biệt, sợ rằng có một đoạn thời gian không trở về nhà, vì vậy cô cũng tạm thời không cần lo lắng vấn đề đối mặt với lời trách móc của cha.

Dựa theo trên hợp đồng yêu cầu, trước khi chuẩn bị mang thai, cô phải tùy thời tiếp nhận quan sát. Nếu qua điều kiện này, khi đó, một triệu sẽ trước thời hạn chuyển vào tài khoản cha cô, nghe vị bí thư kia nói, nếu như cô sinh là đứa bé trai, sẽ còn trả thêm cho cô một khoản thù lao.

Mang thai hộ, a... Nói đến thật sự là buồn cười, vì lấy được tiền, cô nghĩ tới hết thấy biện pháp, nhưng cuối cùng không nghĩ tới mình vậy mà sẽ thông qua phương thức bán đứng thân thể mình để lấy được thù lao! Nhưng mà dù sao cũng là số tiền lớn, khiến cho cô phải động tâm.

Đang lúc khốn đốn, cô chọn con đường không thể chịu nổi này.

Lâm Hải, trong phòng giòng lớn của biệt thự.

Nơi này là một dãy biệt thự độc chiếm cả bờ biển rộng rãi mà rục rờ, vì vậy, cái giá của nó không cần nói cũng biết.

Sau khi làm đủ thứ xét nghiệm xong, một chiếc xe con xa hoa nhỏ đem cô chở tới nơi này, dặn dò cô một câu liền rời đi.

Bí thư nói cho cô, tới nay, hắn sẽ đến.

Vân Thi Thi hít thở sâu, đã không lòng dạ nào thương thức cảnh biển rộng rờ xinh đẹp, sắc mặt nặng nề dắt kéo hành lý đi vào biệt thự.

Đêm đến, trong phòng ngủ xa hoa, kéo che rèm cửa sổ thật chắc, che đầy tất cả ánh sáng.

Trong một phòng yên tĩnh, cô tắm xong, liền lẳng lẳng nằm ở trên giường lớn, tắt đèn, mắt đi thị giác cảm giác, thính lực liền nhạy cảm rất nhiều, âm thanh gió biển cùng sóng lớn bên ngoài biệt thự bịt tai cũng có thể nghe.

Không có nghe hồng sanh tiêu, nhưng bình tĩnh làm da đầu tê dại

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bóng Đêm Tối Tăm

Ngay sau đó, cô nghe được tiếng động cơ từ xa lại gần. Xe ngừng ở trước biệt thự, tắt máy.

Một chớp mắt kia, tâm tình luôn luôn bình tĩnh lại một chút níu chặt, cô cảm thấy trước nay chưa từng có cảm giác khẩn trương cùng hốt hoảng như vậy. Cho đến bên tai truyền tới tiếng bước chân ở dưới lầu, ngày càng tới gần, cuối cùng cô cũng không thể giả bộ bình tĩnh nữa!

Đang lúc luống cuống, cửa phòng bị đẩy ra.

Tiếng bước chân trầm ổn, Vân Thi Thi có thể cảm giác được có người đi vào, dừng chân ở mép giường. Cô cực kỳ khẩn trương, lập tức từ trên giường ngồi dậy!

Hắn... Tôi! Là người thuê sao?

Đang lúc tinh thần thần bất an, phía mép giường có chút động đậy, có người ngồi xuống.

Vân Thi Thi có chút khẩn trương dựa vào tường, cảm thấy rất lúng túng. Cũng may trước mắt là một mình bóng tối làm người ta khó hít thở, chẳng qua là mơ hồ nhìn thấy một thân hình cao lớn, nhưng mặc dù như vậy, trong lòng cô vẫn cảm thấy luống cuống.

Mặc dù không nhìn thấy bộ mặt anh ta, nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí chất vô hình mạnh mẽ bức người, nhất là ánh mắt lạnh như băng ấy, ánh mắt thuộc về vương giả, bất khả xâm phạm, giống như bá chủ cao quý ngạo mạn. Mà cô, ở trước mặt hắn giống như đồ tiến cống phẩm vậy.

Vân Thi Thi há miệng, có chút tối tăm nói: "Anh... anh là ai?"

Người đàn ông cũng không lên tiếng, người động một cái, hơi nghiêng về phía trước, hướng gần cô hơn.

Vân Thi Thi chỉ cảm nhận được một cỗ khí tức của đàn ông, ngay sau đó, thân hình cao lớn liền đè ép xuống, đem cô giam cầm hoàn toàn ở dưới người, người cô run lên, thừa nhận sức nặng của hắn, co quắp người lại, liền không thể động đậy nữa, hai tay có chút khẩn trương đẩy ngực người đàn ông kia ra, cô sắp nghẹt thở rồi!

Không đợi cô phản ứng, người đàn ông ánh mắt nhắm lại, liền thẳng tay kéo áo quần cô lên, da thịt trắng nõn mơn mớn lộ rõ ở trong không khí, bàn tay của hắn thẳng thắn sờ xuống..

"Chờ một chút!" Cô bỗng nhiên run rẩy lên tiếng, "Tôi... tôi có thể nhìn anh một chút không?"

"Tại sao?" Tiếng người đàn ông trầm thấp vang lên, lại giống như bóng đêm, vô cùng phong phú.

"Tôi không nhìn thấy cái gì, sợ..."

Hắn cười lạnh một tiếng, giọng nói thấp không nghe nổi. "Cô không cần nhìn thấy, cũng không cần sợ."

Thân thể non nớt chưa trở mã hoàn toàn, cô gái này trẻ trung như vậy, hai bàn tay nhẹ nhàng ôm lấy cái eo trắng nõn mềm mại của cô, ngón tay lạnh như băng nặng nề xoa nắn trước ngực, thanh âm nhẹ nhàng đi không ít. "Cô chỉ cần nhắm hai mắt."

Cảm giác mình mềm, tròn mềm như tơ lụa vậy.

Đầu ngón tay hắn có chút lạnh lẽo, chạm vào da thịt ấm áp của cô, làm cô không kiềm được co rúm lại một chút. Bóng tối trước mắt, bất an trong lòng cô ngày càng thêm trầm trọng!

Cánh môi mòng của hắn khẽ chạm, hiển nhiên cảm thấy áo quần trên người quá mức cản trở, "Xoạt" một tiếng, đem xé nát.

Gần như động tác thô bạo, để cho Vân Thi Thi cứng ngắc như đá, không dám động đậy.

Tim đập như sấm, thật giống như sắp vỡ nát trong ngực.

Xấu hổ, hốt hoảng, sợ hãi, cơ hồ ép cô đến không thở nổi.

Giờ khắc này, cô bỗng nhiên bắt đầu hối hận.

Lúc trước, cô cho rằng mình làm được, cho là bất quá cũng chỉ là sinh một đứa bé, mặc dù cô chưa có kinh nghiệm, nhưng đàn bà sớm muộn cũng phải trải qua. Nhưng đến khi thật sự trải qua chuyện ấy với một người đàn ông xa lạ, cô rốt cuộc mất hết dũng khí trước đó, sợ hãi tột đỉnh!

Tha phương mới được năm, không có chút từng trải, từ nhỏ đến lớn, ngay cả tay con trai cũng chưa được cầm một lần, tự nhiên mà trong lòng mâu thuẫn không dứt, nhưng không thể nào thoát nổi sự xâm chiếm của đối phương, dưới sự khiêu khích của hắn, giống như đóa hoa mai từ từ nở rộ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Không Thể Giữ Nguyên Vẹn

Hắn cúi đầu, coi thường sự bất an cùng sợ hãi của cô, môi mòng ở xương quai xanh cô lướt qua một cái, khiến cô một trận kinh sợ không dứt.

Hắn xâm lược, cô càng phát ra nhạy cảm

Vân Thi Thi hô hấp dồn dập! Cô theo bản năng phải đưa tay, nắm bàn tay của hắn, định ngăn cản hắn đích xâm phạm, đàn ông như là hiểu rõ cô tâm tư, dễ dàng liền đem cô hai tay trói buộc, cao giọng cao khỏi đỉnh đầu!

Cô kinh sợ!

Trong lòng không ngừng làm chống cự vô vị, cô sợ, cả người cũng đang phát run, có thể cô, không thể nào cự tuyệt!

Vân Thi Thi bả vai rút một cái, định tránh thoát, nhưng nào ngờ, va chạm vô tình kia, lại làm bộc phát ham muốn của hắn.

Người đàn ông ngược lại hít một ngụm khí lạnh, lại thiếu chút nữa mất khống chế.

Cô gái này vậy mà vô cùng dụ dỗ anh, khiến anh suýt nữa không cảm được.

Vân Thi Thi lúc này phải chịu đựng quá nhiều động tác thân mật, trong lòng run lên, hai vai rút một chút, hai tay theo bản năng đẩy ra cự, "Dừng..."

Người đàn ông giống như không nghe thấy, không để ý tới kháng cự nhỏ nhỏ của cô, Vân Thi Thi kêu lên một tiếng, tiềm thức đấu tranh, đôi tay nhỏ bé không ngừng đẩy ngực người đàn ông ra, cổ tay nhưng bỗng nhiên bị hắn nắm lấy thật chặt.

Không cho cô kháng cự, người đàn ông kia lấy đi mảnh che ngực cuối cùng trên người cô, ý thức được chuyện sẽ phát sinh tiếp theo, Vân Thi Thi có chút không thở nổi, cũng không muốn chạm vào anh ta, cả người một trận cả kinh, hận không được trốn vào thể giới mình cô.

Hắn bá đạo, tựa hồ cô bị dọa sợ!

"Không muốn... Dừng..."

"Dừng?"

Mộ Nhã Triết đối với sự kháng cự của cô cực kỳ bất mãn, chậm rãi ngược mắt, hắn nắm được cảm cô, trông mắt rù xuống, mượn ánh trăng mờ lung, nhìn về phía khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lưng luống cuống, lạnh lùng hỏi: "Làm sao, cô muốn dừng?"

Vân Thi Thi ngẩn ra, mẩn ở môi. Người đàn ông lại tiếp tục, hai tay vẫn không ngừng xoa nắn bộ ngực của cô, "Đàn bà, cô biết cô tới đây, nên làm cái gì?" Sắc mặt cô đột nhiên cứng đờ, người không ngừng run rẩy, không biết là bởi vì chỗ đau, hay là sợ hãi lãnh khốc.

Yên lặng hồi lâu, thanh âm cô khàn khàn nghẹn ngào vang lên: "Tôi... tôi biết..."

"Vậy còn muốn tôi tới dạy cô lên làm thế nào ư?"

Hắn mày kiếm khinh bạc, thanh âm lạnh như băng.

Vân Thi Thi chặt chẽ cắn môi, hốc mắt chua xót, kẻ môi có cảm giác mẫn mẫn, khuôn mặt tràn đầy khổ sở.

Cô biết, đây chẳng qua là theo hợp đồng mà thôi, giữa bọn họ vốn không có bất kỳ cảm tình gì duy trì, chuyện xảy ra sắp tới cũng là điều mà cô đã ký hợp đồng. Nhưng trong cô vẫn có một tia không khuất phục, không Mẹ Lý.

Mộ Nhã Triết lạnh lùng công môi, cũng không tính cho cô thêm chút thời gian để thích ứng. Hai tay chạm vào khuôn mặt cô, khoe miệng gần như tàn nhẫn hôn lên.

"Miệng, mở ra!"

Vân Thi Thi biểu tình trên mặt dần trở nên chết lặng, tiếp đó tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, hai cánh tay khó khăn đặt trên bả vai hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong gáy.

Một chớp mắt kia, cô biết cô đã một bước nhảy xuống vực sâu tội ác.

Người đàn ông cảm thấy hài lòng trước sự thuận phục của cô, bỗng nhiên dứt khoát đâm vào...

Cảm giác lớp bình phong bị xé rách rõ ràng như vậy.

Vân Thi Thi cắn răng kiên nhẫn, thanh âm khàn khàn, hít hơi lạnh!

Phía trong đau nhức, cả người cô căng thẳng, cứng ngắc như đá, lại nữa cũng không cách nào động đậy, một cảm giác đau nhức chưa từng có, phảng phất như đem cô xé nát! Một chớp mắt kia, trước mắt cô tối sầm lại, lại suýt nữa đau hôn mê bất tỉnh!

Sự tấn công của hắn, cô cơ bản không có cách nào chống trả!

Chương 5: Anh Lại Hôn Cô

Hắn không rảnh chiếu cô đến sự khổ sở của cô, không chút kiêng kỵ muốn cô, đối với hắn mà nói, chẳng qua là cuộc tình một đêm, không có một người đàn ông nào thích lãng phí thời gian cho chuyện này, huống chi là một người không có cảm giác với đàn bà như hắn!

Thương hoa tiếc ngọc?

Hắn là người thuê cô, hơn nữa còn cho cô một khoản thù lao không hề nhỏ, cái đầu này cố chịu đựng cũng là chuyện đương nhiên.

Đau đớn truyền đến dồn dập, khiến cô đầy bụng ỳ khuất cùng chua cay, nước mắt mãnh liệt chạy ra. cô lạc giọng kêu đau một tiếng, vành mắt đỏ một mảnh, nhưng quật cường phải cắn môi, không muốn tỏ ra bộ mặt yếu đuối, nhưng không chịu nổi sự đau đớn kịch liệt, nhưng càng về sau lại không chịu được nữa, thút thít đứt quãng.

"Ô ô ô..." Đến cuối cùng, lại giống như một con mèo vậy, tiếng khóc sụt sùi vang lên.

Hắn, gần như tàn nhẫn cướp đoạt tất cả của cô.

Roi vào tuyệt vọng, ánh mắt cô dần trở nên xa xăm, năm ngón tay run sợ giương ra, Nhưng không nắm được bất kỳ vật gì, trước mắt tối sầm, thần trí một mảnh hỗn loạn.

Mồ hôi nóng chạy ra quện vào hai thân thể, năm ngón tay Mộ Nhã Triết nắm lấy tóc cô, cảm giác hưng phấn trước nay chưa từng có.

Thần trí cô mê ly cảm nhận được động tác của hắn, cả người bị động nghiêng đón từng hành động ngang ngược ấy, động tình, hắn chợt cảm thấy thân thể cô đột nhiên ướt át nóng bỏng, hơi ngược mắt, lại thấy cô cắn môi, thấy cô đau đớn nghẹn ngào.

Gương mặt tuần tú của Mộ Nhã Triết ngẩn ra, nhìn khuôn mặt nhỏ bé ả nhảnh kia, lại không tự chủ cúi đầu, nặng nề hôn lên môi của cô, đầu lưỡi xông vào miệng cô, cảm nhận được đầu lưỡi nhỏ, quần lấy, nuốt tất cả tiếng nghẹn ngào của cô vào.

Hôn, đối với anh mà nói là một sự cấm kỵ!

Hôn môi, ý nghĩa nương tựa lẫn nhau!

Anh trước nay chưa từng hôn một người đàn bà nào. Bởi vì ở trong mắt anh, môi đàn bà, hết sức bẩn thỉu, những cô gái bên cạnh anh trước kia, từ trước đến giờ là danh viện thiên kim, bằng không cũng là nữ minh tinh làng giải trí, bởi vì anh chưa từng đụng qua một người đàn bà. Nhưng mà không biết tại sao, lại hôn người phụ nữ này.

Nói chính xác, đây là cô gái đầu tiên của anh, cũng không biết, mùi vị của hôn, ngon như vậy? Mộ Nhã Triết con mắt hơi chăm chú, đè cô, một trận xiết chặt cô ở dưới, đẩy mạnh một cái...

Trên giường, đau đớn triền miên.

...

Vân Thi Thi ở trong bóng tối mở ra hai tròng mắt, mái tóc sớm đã bị mồ hôi lạnh làm ướt đầm.

Bên tai truyền đến âm thanh nước chảy của nhà tắm.

Cô hơi giật giật người, nhưng cảm giác đau đớn bén nhọn truyền đến từ đầu ngón tay, nguyên là vừa mới trải qua chuyện tình, năm ngón tay cô nắm chặt mép giường, móng tay đâm chặt vào lòng bàn tay.

Cô cố gắng trấn an mình, tất cả đều đã qua, tất cả đều kết thúc... Chỉ mong lần này, có thể mang thai thành công.

Đợi cô sinh cho anh ta một đứa bé, lấy được tiền thì có thể rời xa nơi này, trở lại quỹ tích sống của mình một lần nữa.

Giờ phút này, đã là lúc rạng sáng.

Mộ Nhã Triết vào phòng tắm, đổi một bộ quần áo, thân hình cao lớn lẳng lẳng đứng trong phòng, cảm giác vô cùng bị áp bách. Ánh mắt hắn lạnh lùng, dưới ánh trăng, người phụ nữ cuộn chặt trong phòng ngủ, không chỉ khom người thờ dốt, trên người sáng bóng, là dấu vết thô lỗ hắn lưu lại.

Mà một vết máu lưu lại trên giường kia, giống như làn ra bị nứt ra, nhìn thấy mà giật mình.

Vân Thi Thi không nhúc nhích nằm ở trên giường, đưa lưng về phía hắn, run sợ co rúm lại, cứng ngắc giống như một hòn đá. Hắn nhìn cô, mái tóc rối tung còn vương vài sợi lên trán, bị mồ hôi ướt đầm.

Hắn lạnh lùng nhìn cô một cái, đứng lặng chốc lát, liền xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nhục Nhã Và Khuất Phục

Ầm—— "

Nghe được tiếng đóng cửa lạnh như băng kia, cô ôm bả vai một cái, nhìn vết bầm đáng sợ trên cổ tay, hốc mắt ề ầm hơi sưng lên vì khóc, cũng không dám phát ra một chút âm thanh nào, cho dù là tiếng ngẹn ngào.

Không lâu, ngoài cửa sổ truyền tới tiếng động cơ xe khởi động.

Xe rời đi, càng lúc càng xa, cho đến khi nghe được anh ta không trở lại nữa, thật sự rời đi, cô cũng không nhịn được nữa, bỗng nhiên nhắm chặt hai mắt, buông thả mình đau khổ khóc thành tiếng.

Ở nơi biệt thự bờ biển xa lạ này, cô đem cái quý giá nhất đời con gái, hoàn toàn cho một người đàn ông xa lạ.

Cô cũng từng suy đoán, người kia tại sao lại chọn trúng cô? Sau đó suy nghĩ một chút, đại khái là bởi vì cô thân phận bình dân, đối với quyền nuôi dưỡng con trong tương lai sẽ không tạo thành uy hiếp gì.

Cô không biết làm như vậy kết quả có đúng hay không, cũng không biết chuyện này kết quả khó khăn gặt cha được bao lâu? Nhưng hôm nay cô đã bỏ nhà đi, đã lựa chọn, nhưng cô không hối hận, cũng không cho phép bản thân hối hận.

Đối với một người để duy trì cuộc sống cũng khó khăn mà nói, tôn nghiêm loại này cũng quá mức xa xỉ, đây cũng là lối thoát duy nhất của cô.

Huống chi, dù là con nuôi, mấy năm này cha một mực đối với cô rất tốt, coi như con đẻ của mình vậy. Dù là phương diện sinh hoạt hay là đồ ăn thức uống, quần áo, trong lòng cô vô cùng biết ơn họ. Hôm nay trong nhà xảy ra chuyện, đang lúc nguy nan, vô luận như thế nào, phần ân tình này cô vẫn phải trả.

Những thứ khác, cô tạm thời không muốn nghĩ quá nhiều.

Mộ Nhã Triết sẽ không biết, chiều nay, để trong cô một sinh mạng, lưu lại biết bao vết thương không cách nào xóa nhòa. Càng không biết sau này người đàn bà này, lại sẽ cùng anh đồng thời xuất hiện như thế nào.

...

Tờ mờ sáng, nắng ban mai.

Vân Thi Thi chậm rãi ngồi dậy, từ từ gỡ cái bịt mắt ngủ trên mặt xuống, đem cái chăn trắng như tuyết cuốn lên người thật chặt, đi tới bên cửa sổ đem rèm cửa sổ vén lên thật cao. Nhưng mà ánh mặt trời, làm thế nào cũng không vào lòng cô được. Nơi đó, vẫn là một mảnh tăm tối.

Ngoài cửa, một trận tiếng bước chân dồn dập.

Cửa bị mở toang ra.

Vân Thi Thi cả kinh, quay đầu lại, thấy một cô gái đoan trang diễm lệ đi vào, bộ mặt tức giận đi gần về phía cô. Đi theo phía sau, là bầy thư cùng cô ký kết khế ước, ngoan ngoãn ở một bên.

Cô gái đi đến trước mặt Vân Thi Thi, bước chân đứng yên, ánh mắt hiện ngang quét qua người cô từ trên xuống dưới, nhưng trên mặt đầy chán ghét, tầm mắt rơi vào vết hôn còn lưu lại trên người cô, ánh mắt ngưng lại.

Vân Thi Thi khẩn trương dùng chăn bao lấy thân thể, nhưng như thế nào cũng không che được dấu vết ân ái trên cổ.

Xanh đỏ lần lượt thay nhau, đau nhói ánh mắt đàn bà, hung tợn mở miệng: "Cô chính là... Người để thay ấy?!"

Vân Thi Thi nuốt một tiếng: "... Là, xin hỏi cô là..."

"Ba —— "

Đáp lại cô, là một bàn tay dừ tợn!

"Tiện nhân không biết xấu hổ! Cô... cô dựa vào cái gì, cô dựa vào cái gì..." Người phụ nữ kia tóm chặt lấy tóc cô, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, "Cô đừng tưởng rằng, cô vì hấn sinh một đứa con, liền có thể mầu bằng tử quý! Tôi cảnh cáo cô, tôi là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của anh ấy, mà cô, chẳng qua là con tiện nhân dễ thay! Cô tốt nhất đừng ngấp nghé đặt chủ ý lên người anh ấy, hiểu không!"

Vân Thi Thi ngạc nhiên sững sờ, khó khăn nói: "Tôi ký hiệp ước, điều khoản phía trên tôi đều biết! Tôi cũng biết thân phận của mình..."

"Cô biết thì tốt!" Người phụ nữ ngực phập phùng, mặc dù cô biết rõ, nếu không phải cô không có khả năng sinh đẻ, quyết sẽ không đến phiên cô gái này tới đây sinh người thừa kế sau này cho anh ấy, nhưng mà nghĩ đến đây cô gái cùng đàn ông cô yêu mến suốt đêm hoan lạc triền miên, trong lòng cô liền ghen tị nổi điên!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Cô Mang Thai

"Cô tốt nhất lần này có thể mang bầu! Đừng hy vọng anh ấy động vào một ngón tay cô một lần nữa!" Người phụ nữ hung hăng để lại một câu nói, nghênh ngang mà rời đi.

Vân Thi Thi xụi lơ trên đất, mắt hôn mắt vĩa. Bí thư vội vàng đỡ cô dậy, "Mau dậy đi, trên đất rất lạnh! Sức khỏe quan trọng!"

Hai tháng sau.

Bệnh viện tư nhân Mộ gia, bí thư lấy được báo cáo của bác sĩ.

Có thai bảy tháng, thai nhi khỏe mạnh, là sinh đôi cùng trứng.

Cô cầm điện thoại di động lên, gọi cho tư gia Mộ Nhà Triết báo cáo kết quả kiểm tra. Vân Thi Thi từ phòng chuẩn thai đi ra, nhìn thấy kết quả kiểm tra, cô không quan tâm chút nào, hôm nay cô, giống như bức tượng gỗ mặc người ta định đoạt.

Bất luận như thế nào, cô chỉ lo làm xong bốn phận của mình, tuân theo tất cả an bài của bọn họ là được, những thứ khác, không tới phiên cô đi bận tâm.

Bí thư đi tới, khẽ mỉm cười với cô, trấn an nói: "Vân tiểu thư, tình trạng cô bây giờ rất tốt, đừng quá khẩn trương, a a, cô cũng không cần lo lắng cái khác, mấy tháng này cứ yên tâm ở biệt thự dưỡng thai, có yêu cầu gì, cứ nói cho tôi biết."

Vân Thi Thi ngẩng đầu lên, thật thà nói: "Tôi muốn gặp cha tôi một lần."

Hai tháng chẳng qua là để lại một mảnh giấy rồi không từ mà biệt, bây giờ khẳng định cha đang rất lo lắng!

Bí thư ngẩn ra, "Cái này... cậu chủ có lỗi, không thể để cô ra ngoài." "Tôi chỉ muốn nhìn cha tôi một chút, cũng không có những thứ yêu cầu khác, điều này cũng không thể đáp ứng sao?"

Nhìn Vân Thi Thi ánh mắt khẩn cầu, bí thư bất đắc dĩ gật đầu một cái, "Được rồi!"

Chuyện này quả thực làm khó cô, dựa theo điều kiện trên hợp đồng thì cô không thể đi ra ngoài, nhưng bí thư cô gái nhỏ này quả thực rất đáng thương, còn nhỏ tuổi đã phải ra ngoài mang thai hộ, chắc là có chuyện gì khó xử, vì vậy gạt tổng tài, liền sắp xếp cho cô.

Địa điểm hẹn ở quán cà phê trong trung tâm thành phố.

Ba Vân nhận được tin nhắn liền vội vã chạy tới trước nửa giờ, ngồi ở trong phòng có chút đứng ngồi không yên. Từ sau khi cô không từ mà biệt, mỗi ngày ông đều lo lắng cả đêm không thể chợp mắt, trăn trở trở mình, mà vợ lại ở trước mặt ông không ngừng nói cô là nuôi ông tay áo, đã bỏ nhà chạy theo trai, không lương tâm.

Chuyện nhà đang nguy cấp, tài chính đang lúc nguy nan, cha Vân cũng không biết cô đi nơi nào, song đến hôm sau lại đột nhiên nhận được tin tài khoản ngân hàng của mình nhiều hơn 1 triệu, theo bản năng liền tưởng đến chuyện cô con gái bỏ nhà đi.

Trên thực tế, Vân Thi Thi cũng không phải là con ruột của ông, mà là ông trong một lần vô tình gặp được, xin nuôi ở viện mồ côi, bản thân ông còn có một cô con gái khác. Lúc ấy Vân gia gia cảnh giàu có, thấy Vân Thi Thi hiểu chuyện khôn khéo, trong lòng thích, không suy nghĩ liền dẫn về, nhưng vợ ông cùng đứa con gái vô cùng bài xích, khi đó, ông cũng không để ở trong lòng, suy nghĩ đứa bé hiểu chuyện như vậy, sớm muộn cũng sẽ được vợ con ông chấp nhận.

Nhưng mà, ông nghĩ làm rồi.

Ông ngày thương bận bịu, không có nhiều thời gian để ý tới chuyện vụn vặt, nhưng ông dù sao cũng là một người cha, làm sao không biết những chuyện xảy ra khi ông không có ở nhà, vợ cùng con gái gây khó dễ cho Vân Thi Thi? Nhưng Vân Thi Thi đâu sao hiểu chuyện, cho dù ở trước mặt hai người bị ủy khuất, cũng chưa từng tìm ông khóc lóc kể lể một lần, trong lòng ông vẫn luôn áy náy đối với cô.

Trên thực tế, gia cảnh ông vốn dĩ rất giàu có, trên thị trường cũng có chỗ đứng, lời lãi rất nhiều, vì vậy cuộc sống coi như là sung sướng. Nhưng mà đầu năm nay xảy ra khủng hoảng kinh tế, công ty ông bắt ngờ đổ vỡ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Thân Thế Vân Thi Thi

Công ty hao tổn lần nữa, rất nhiều người góp vốn đầu tư rút lui, mất thấy công ty sắp phải phá sản, người vợ lập tức hướng mũi dùi vào Vân Thi Thi, chỉ vì vào thời điểm năm ngoái, ông vì muốn cô tránh xa những chuyện vặt vãnh trong nhà, không tiếc đem một phần tiền đầu tư gốc mua cho cô một căn biệt thự gần với trường trung học của cô.

Vợ cho là, nếu không phải vì chuyện kia, công ty không sẽ gặp nguy cơ lần này, Vân gia cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như vậy.

Vì chuyện này, trong nhà thường xuyên xảy ra cãi vã, thậm chí, khi Vân Thi Thi được nghỉ về nhà, thừa dịp ông không có ở đây, hai mẹ con đóng cửa lại đem cô đánh cho một trận đau, cha Vân khi biết chuyện thiếu chút nữa lên cơn đau tim.

Lòng đang như lửa đốt lúc, chỉ thấy cửa bị người đẩy ra, bí thư mở cửa, Vân Thi Thi chậm rãi đi vào, thấy cha Vân, con mắt khẽ động, hơi nước mờ mờ, nhưng mà lập tức khôi phục về bình tĩnh. Cha Vân thông suốt đứng dậy, hướng bí thư cười cười một cái, đáy mắt có mấy phần nghi ngờ.

Bí thư rất thức thời lui ra khỏi phòng, thay bọn họ đóng cửa lại.

"Thi Thi!" Cha Vân sắc mặt lo lắng đi tới, nắm bả vai cô, đánh giá cô, "Con hai tháng này đã đi đâu vậy? Con có biết trong khoảng thời gian đó ba đã lo lắng như thế nào không?"

Vân Thi Thi áy náy ngẩng mặt lên, hai tháng không thấy, mái tóc ba Vân không ngờ đã xám trắng một mảnh, trên mặt hiện vẻ tang thương, nghĩ đến nhiều ngày giờ lo lắng như vậy, vụ án công ty đè ép thành núi, lại còn phí công tìm cô, hai bên phí tâm, vất vả quá độ.

"Ba, đừng lo lắng cho con, con rất tốt." Vân Thi Thi vừa nói, đỡ ông ngồi xuống, "Công ty bây giờ thế nào?"

"Khoản tiền kia có phải con gửi hay không?"

Ba Vân đi thẳng vào vấn đề.

Vân Thi Thi ngẩn ra, có chút không biết làm sao trả lời, đáy mắt thoáng qua vẻ hốt hoảng, nhưng lại rất nhanh bị che giấu, ba Vân nắm thật chặt mu bàn tay cô, "Đứa bé ngoan, con nói thật, đừng lừa dối ba, đừng để cho ba lo lắng vì con nữa, được không?" Ông bỗng nhiên liên tưởng đến chuyện gì đáng sợ, người ngồi ngay ngắn, bận bịu hỏi, "Con sẽ không làm chuyện ngu xuẩn gì chứ?!"

Thấy cô cúi đầu không nói lời nào, ông muốn tìm kiếm manh mối trên mặt cô, nhưng không thấy được gì, bỗng dừng lại hoài nghi chỉ hướng ngoài cửa, "Người phụ nữ ban nãy là ai?"

Vân Thi Thi yên lặng hồi lâu, thanh âm thấp như ruồi muỗi: "Con... con đang mang thai hộ cho người ta."

Trong phòng đột nhiên yên tĩnh giống như chết.

Ba Vân con người một trận co rút lại, không thể tin nhìn cô, "Con... con làm sao có thể..."

"Ba..."

Lời còn chưa dứt, chỉ nghe "Ba ——" một tiếng, ba Vân đột nhiên đánh một bạt tai lên người cô, Vân Thi Thi ngây ngốc sờ một cái gò má nóng rát, liền nghe ba Vân oán hận chất vấn cô: "Con tại sao phải làm chuyện chà đạp mình như vậy!? Mang thai hộ.. Loại chuyện đó con có thể làm sao!?"

Nó còn nhỏ như vậy, tuổi tác vẫn còn như nụ hoa chưa nở, nhưng lại chạy đi đẻ hộ cho người ta! Nó có biết chuyện đó có thể phá hủy cả đời con gái hay không!

Chẳng lẽ ở trong mắt nó, người cha như mình cho nó nhiều uất ức như vậy? Ngay cả con gái cũng bảo vệ không nổi?

"Tiền này, ba sẽ không động một phần! Sản nghiệp Vân gia, còn không tới mức nhờ con đi làm như vậy!"

Dứt lời, ba Vân lập tức đứng lên, mặt đầy tức giận đi ra khỏi phòng.

Vân Thi Thi sợ run run cúi đầu xuống đất, chặt chẽ nín lấy vạt áo...

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Sinh Non

Sáu tháng sau:

Vân Thi Thi đang cùng thư ký làm thủ tục trở lại trường học, trên đường đột nhiên đau bụng không thôi.

Mấy tháng lo lắng sợ hãi, không kịp chuẩn bị sinh sớm, cũng không kịp đưa đi bệnh viện tư nhà Mộ gia, thư ký vội vàng lái xe đưa cô đi bệnh viện thành phố, bình tĩnh làm thủ tục.

Vân Thi Thi nằm ở trên giường, sắc mặt âm đạm, ngược mắt nhìn ánh đèn không ngừng trên không, đau nhức mồ hôi lạnh đầm đìa, mang thai tám tháng, rốt cuộc cũng được giải thoát. Thư ký đưa cô vào phòng sinh, không ngừng khích lệ cô: "Vân tiểu thư! Đừng sợ, cô nhất định sẽ mẹ tròn con vuông! Tôi ở ngoài chờ tin tốt của cô!"

"Cám ơn..."

Vân Thi Thi nhắm mắt lại bị đẩy tới phòng sinh, cửa thật chặt đóng lại.

Viện trưởng bệnh viện cùng Vân Nghiệp Trình có quen nhau, vì vậy khi biết được Vân Thi Thi sắp sinh, liền liên lạc với ông, Vân Nghiệp Trình biết được tin tức, lập tức chạy tới bệnh viện, lo lắng chờ ở ngoài phòng sinh.

Bốn giờ sau, trong phòng truyền tới tiếng khóc trẻ sơ sinh vang dội.

"Là một đứa bé trai khỏe mạnh!"

Y tá đem đứa trẻ mới sinh ôm vào trong lòng, đưa đến phòng bệnh trẻ sơ sinh. Vân Nghiệp Trình cố nhìn lại đứa trẻ, lo lắng ở ngoài phòng sinh nhìn quanh.

Thư ký đi tới trước phòng bệnh, cách cửa sổ thủy tinh nhìn đứa trẻ mới vừa ra đời, xoay người hỏi: "Còn có một đứa bé đâu?"

Y tá tiếc rẻ nói: "Thật sự xin lỗi! Bởi vì là sinh sớm mà, em trai quá yếu ớt, lúc sinh đã không còn hô hấp..."

Thư ký trong lòng cả kinh, sắc mặt cứng đờ hỏi, "Không hy vọng sao?"

Y tá nói thẳng không kiêng kỵ, "... Dạ!"

Thư ký có chút thất vọng, bất đắc dĩ nói: "Tốt lắm, đứa bé kia phiền cô đi xử lý một chút."

Dứt lời, cô liền cầm điện thoại đi động lên liên lạc mấy tên thủ hạ cùng xe cứu thương, định đem đứa trẻ chuyển vào bệnh viện tư nhân Mộ thị.

Lúc gần đi, cô điền một tờ chi phiếu, đưa cho Vân Nghiệp Trình, khách khí nói: "Vân tiên sinh, mấy tháng này con gái ông chịu khổ, đây là thù lao còn sót lại, xin nhận lấy!"

Vân Nghiệp Trình chậm chậm nhận lấy, thư ký liền dẫn người vợ và rời đi.

Trong phòng sinh, Vân Thi Thi thể lực mệt mỏi, đã ngất xỉu.

Y tá đi tới, đang định ôm lấy đứa bé sơ sinh đáng thương kia đi xử lý, nhưng mà mới vừa ôm lấy đứa bé, cô cúi đầu nhìn một cái, ánh mắt hơi chấn động, sắc mặt đại biến, thần sắc hốt hoảng ôm đứa trẻ chạy đi gọi bác sĩ.

"Bác sĩ!..."

...

...

Sáu năm sau.

Thời gian trôi qua, năm tháng như nước, cuối cùng chỉ như trong chốc lát mà thôi.

Cửa hàng tổng hợp bách hóa, trong đám người lui tới, Vân Thi Thi đẩy xe, luôn luôn hết nhìn đông tới nhìn tây, bước chân dồn dập.

Cô mới vào đây mua một chút đồ dùng hàng ngày, một cái xoay người, người lại không thấy, cũng không biết đi nơi nào.

Lúc đi ngang qua chỗ chuyên bán đồ chơi, cô bước chân chậm lại, tầm mắt quét qua một vòng, quả nhiên thấy bóng lưng nhỏ nhỏ đang chăm chú nhìn gì đó, Vân Thi Thi hơi nhún vai, bất đắc dĩ thở dài, cánh môi bật cười, đẩy xe đi tới đó, ở sau lưng cậu bé ngồi xuống.

Chỉ thấy cậu bé đứng trước cửa hàng, chăm chú nhìn chiếc xe điều khiển từ xa tuyệt đẹp kia. Đứa bé nhìn rất nhỏ, ước chừng năm sáu tuổi, cả người mặc đồng phục học sinh sạch sẽ, nhưng thoạt nhìn có chút gầy gò.

Mái tóc đen nhu thuận, da trắng nõn như ngọc, trên gương mặt non nớt, ngũ quan tinh xảo, gò má béo mập, rất là khả ái!

Cậu bé có một đôi mắt to trong veo như nước, con ngươi đen láy, trong suốt xinh đẹp. Mắt sao trường mà câu chọn, hàng lông mi dày, hơi nhếch lên, giống như hai phượng linh phiến đen. Không nhiễm một tia tạp chất nào.

Cậu bé mê người khả ái như vậy, lại giống như một tiểu thiên sứ, chẳng qua là ánh mắt linh động hằng ngày, giờ phút này tỏ ra có chút nghiêm túc, có mấy phần hơi giống một vị quan nhỏ thanh bạch.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Hữu Hữu

"Một trăm năm mươi nguyên, quá mắc..." Giọng nói non nớt có chút buồn bã tựa hồ không phù hợp với cái tuổi này, cậu bé cau mày giống như ông cụ non, bẻ đầu ngón tay tính toán một chút, lại ai ai thở dài, bả vai trùng xuống, tựa như thuộc về một thế giới u tối đơn độc.

Vân Thi Thi nhìn bộ dạng sa sút tinh thần của cậu như vậy không khỏi bật cười, trong bụng lại có chút khổ sở. nàng mím môi, đưa tay vỗ vào vai cậu một cái, đứa nhỏ bị hù dọa, xoay người lại, thấy là nàng, gò má đỏ lên, "Mẹ..."

"Mẹ tìm con lâu rồi đấy, không phải bảo con ngoan ngoãn đi theo mẹ sao, sao lại đi lung tung rồi?"

Vân Thi Thi cố làm ra dáng vẻ hung hăng, đứa nhỏ hiển nhiên càng áy náy, tay nhỏ bé dè dặt ôm cổ cô, lông mi hơi rũ xuống, đôi mắt to nháy một cái, nhỏ giọng ngập ngừng nói: "Mẹ đừng giận, Hữu Hữu sau này sẽ không đi lung tung nữa đâu!"

"Hữu Hữu ngoan!" nàng ngồi xổm xuống, ôm cậu, "Con đang nhìn cái gì vậy?"

Hữu Hữu theo bản năng chỉ chiếc hộp xe đua điều khiển từ xa kia, nhưng mà bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, đầu ngón tay co lại, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên cố làm bộ thoải mái nói: "Mẹ, Hữu Hữu chẳng qua nhìn một chút, một chút cũng không muốn mua a!"

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng ánh mắt đứa nhỏ lại nhìn chằm chằm vào hộp đồ chơi xe đua điều khiển từ xa kia, ánh mắt hoàn toàn bán đứng cậu.

Vân Thi Thi không nén nổi sự lạnh lẽo, đứa nhỏ này còn nhỏ tuổi đã khẩu thị tâm phi (Miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo), trong lòng rõ ràng rất muốn mà, chẳng qua vì cô tiết kiệm chi tiêu, lúc này mới mạnh miệng nói!

Đứa nhỏ này thật là trời sinh ảm ắp.

Cô cười một tiếng, vỗ cái đầu nhỏ nhắn của cậu, đứng dậy, đi tới trước quầy chỉ chiếc hộp xe đua điều khiển từ xa, Hữu Hữu nhìn chằm chằm vào chiếc đồ chơi kia, vừa liếc nhìn Vân Thi Thi, tựa như đoán được điều gì, con mắt hơi sáng lên, trên mặt đột nhiên đổi thành thần thái hưng phấn, chạy tới trước quầy, ngược đầu nhỏ mong mỏi nhìn chằm chằm cái túi trong tay nhân viên bán hàng, không chớp mắt.

Nhân viên đem chiếc hộp đồ chơi trên quầy hàng xuống, đứa nhỏ liền chạy tới đỡ lấy, vịn vào quầy hàng nhón chân lên, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ hài lòng.

Vân Thi Thi đi theo sau lưng, thấy mặt cậu cười rục rịch, không khỏi lộ vẻ xúc động. Nếu như ngay cả nguyện vọng nhỏ nhỏ của một đứa trẻ cũng không thỏa mãn được, cô quả thực không phải là một người mẹ tốt.

Nhiều năm qua như vậy, cô đối với đứa nhỏ này thiếu nợ rất nhiều.

Sáu năm trước, cô vì người đàn ông kia hạ sinh hai đứa trẻ sinh đôi, bởi vì sinh sớm, cả hai đứa bé thời điểm ra đời đều có chút yếu ớt, mà tình huống của Hữu Hữu nghiêm trọng hơn, cộng thêm lúc trong bụng mẹ, bị anh trai đoạt đi quá nhiều chất dinh dưỡng, vì vậy lúc ra đời Hữu Hữu không có hô hấp. Nghe cha nói, lúc anh trai ra đời liền bị đưa vào phòng trẻ sơ sinh, ngay sau đó liền bị tên bí thư kia sai người đưa ra khỏi bệnh viện, mà lúc này vì đỡ đẻ cho nàng, y tá bất ngờ phát hiện, Hữu Hữu lại có một chút hô hấp!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hữu Hữu Là Bảo Bối Tâm Can Của Cô

Trải qua một phen cấp cứu, lúc này mới bảo vệ được cậu, chẳng qua đứa nhỏ này thân thể quá mức yếu ớt, từ nhỏ liền bị bệnh không ngừng, lại vừa không có cha, vì vậy cô đem cậu cưng chiều vào xương tủy, cho cậu nhiều yêu thương, để cậu biết, không có cha cậu vẫn được yêu thương nhiều hơn, không phải ít!

Cô gọi cậu là “Vân Thiên Hữu”, để cảm ơn trời cao đã phù hộ cho cậu, cũng hi vọng cậu có thể khỏe mạnh mà lớn lên.

Mà liên quan tới chuyện của cậu, cha thay cô giấu đi, lúc ấy Viện trưởng của bệnh viện cùng cha có giao tình tốt, vì nàng mà sửa lại ghi chép, vậy nên người đàn ông kia cũng không biết chuyện, Hữu Hữu mới có thể ở lại bên cạnh cô, không bị người đàn ông kia mang đi. Nếu bị nam nhân đó phát hiện ra sự tồn tại của Hữu Hữu, cô không dám tưởng tượng mất đi hữu hữu sẽ tuyệt vọng như thế nào.

Sau này cô trở lại đại học tiếp tục học, công ty của cha cuối cùng không thể chống đỡ nổi nữa, cha liền ra tòa làm thủ tục phá sản, mà người đàn ông kia thực hiện lời hứa, vì hắn mà hạ sinh đứa trẻ, trả một khoản tiền không hề rẻ, thậm chí so với trên hợp đồng nhiều hơn không ít.

Cái này cũng giúp cô giảm đi nhiều gánh nặng, dùng số thù lao này thay cha trả nợ.

Công ty sa ngã, Vân Nghiệp Trình đánh liều bắt đầu lại từ đầu, nhưng mà dù sao cũng già rồi, cộng thêm trải qua nhiều vấp ngã, bên người có quá nhiều ràng buộc, đã sớm không còn sự hăm hở năm đó, không còn nhiều dũng khí, gặp khó khăn liên tục.

Mẹ nuôi Lý Cẩm không có vinh hoa phú quý, lại hận đã gả cho một lão già vô dụng như Vân Nghiệp Trình. Nhưng bà ấy là bà chủ gia đình, cuộc sống cấp bách không thể làm gì khác hơn là ra ngoài làm người giúp việc, nhưng cho tới nay Cuộc sống vẫn không khấm khá.

Mẹ nuôi tính tình xảo quyệt, công việc luôn là làm không lâu dài, bên ngoài bị chọc tức, trở về nhà liền trút giận lên người mẹ con bọn họ. Chị Vân Na thành tích vốn không tốt, chỉ có thể thi vào cao đẳng chứ không thể lên đại học, dứt khoát học ở trường dạy nghề, nhưng mà cho tới nay đại tiểu thư tính tình hay gây ra mầm tai họa, thường xuyên có vài ba thanh niên lêu lổng đến cửa tìm phiền toái.

Sau khi tốt nghiệp lại không tìm công việc chính đáng, nói thì hay làm thì dở, không tìm được công việc gì, liền ở nhà cả ngày cùng những thanh niên lêu lổng kia dây dưa không rõ. Bây giờ cả nhà dựa vào thu nhập thấp của cha, còn không an phận, thường xuyên tới hợp đêm gây ra không ít chuyện.

Hữu hữu mới sinh ra bú sữa mẹ, thích bắt chước cô học tập, cô thậm chí không cách nào ở cử tốt, bởi vì là học sinh ưu tú, được trúng tuyển vào trường danh giả, bãi bỏ đại học nặng học, lúc rảnh rỗi nên phải bỏ tức những môn học thiếu, ban ngày lại bận bịu đi làm, hơn nữa còn nuôi dưỡng Hữu Hữu, suýt nữa đem cô ép chết.

Sau khi tốt nghiệp đại học, cô tìm được một công việc đãi ngộ tốt, điều kiện trong nhà lúc này mới khá hơn một chút. Nhưng mà những mẹ cùng chị cũng nghỉ ở nhà, cô lo lắng lúc mình đi làm, Hữu Hữu ở nhà một mình sẽ bị bọn họ ngược đãi, giống như cô trước kia ở Vân gia vậy.

Ban đầu cô ôm Hữu Hữu về nhà, Vân Na lạnh nhạt châm biếm, một tiếng “đứa nhỏ hoang” kia đến nay vẫn khiến cho cô khó mà quên được. Vì vậy sau này cô liền dẫn Hữu Hữu rời khỏi Vân gia, ở bên ngoài thuê nhà cho hai mẹ con sinh sống.

Bình thường lúc cô làm việc, Hữu Hữu sẽ gửi vào nhà trẻ, lúc tan học liền ở cửa trường học đón cậu.

Cũng may Hữu Hữu rất hiểu chuyện, tuy còn nhỏ tuổi cũng sẽ vì cô mà suy nghĩ, rất ít khi tùy hứng, hôm nay lại học được cách về nhà, không cần cô đưa đón.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Anh Em Thất Lạc

Lúc đi ra khỏi cửa hàng tổng hợp, bên ngoài mặt trời đang hùng hực.

Đứa nhỏ ôm đồ chơi đi theo sau lưng cô, bước chân chậm dần, hôm nay là giữa hè, mới từ trong máy lạnh đi ra, tỏ ra có chút không thích ứng được.

Hữu Hữu nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, thấp giọng kêu: “Mẹ”

Vân Thi Thi xoay người, thấy mặt cậu đỏ bừng, mi mắt uest oải, liền thay cậu cầm lấy đồ chơi, lo lắng hỏi: “Thế nào? Hữu Hữu khó chịu chỗ nào sao?”

Hữu Hữu nhủ thầm một cái, hướng tới cánh tay cô làm nũng nói: “Mẹ, nóng quá, Hữu Hữu không đi được, mẹ bế đi mà”.

Vân Thi Thi không kiềm được bật cười, ngồi xổm xuống, Hữu Hữu thấy vậy, trông mắt vui vẻ cong lên, nghịch ngợm le lưỡi một cái, nhào tới bờ vai của cô, Vân Thi Thi vững vàng nâng cậu đứng dậy.

Hữu hữu thỏa mãn ôm bả vai cô, khuôn mặt nhỏ nhắn đến gần cô ngây ngô hỏi:

“Mẹ, mẹ có mệt không?”

“Mệt lắm nha!”

“Chờ Hữu Hữu lớn lên, đổi thành Hữu Hữu công mẹ.”

Vân Thi Thi cười một tiếng: “Được, Hữu Hữu của mẹ thật là một nam nhân ấm áp nha!” Hữu hữu nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nên nhìn, ngo ngác hỏi: “Mẹ, cái gì gọi là nam nhân ấm áp?”.

“Đúng vậy, nam nhân ấm áp chính là một đứa bé trai rất thương người a!”

“Hữu Hữu ấm áp với mẹ thôi, không thêm ấm áp những người khác đâu”, Hữu hữu ngọt ngào nói, bùng mặt cô “bẹp” một tiếng hôn cô một cái.

Hai mẹ con cười cười đụng đầu, đùa giỡn rồi đi.

Ven đường, một chiếc Lincoln lẳng lẳng đậu cách đó không xa.

Thân xe đen nhánh, thông qua cửa sổ có thể nhìn thấy một thân hình non nớt, gương mặt tuấn tú mà lạnh như băng.

Đứa bé trai lười biếng dựa vào ghế ngồi đằng sau, ước chừng chỉ khoảng sáu tuổi, ở cái tuổi này thật không tương xứng với gương mặt lạnh lùng đó, xuyên thấu qua cửa kính xe, mặt cậu không thay đổi nhìn cảnh Vân Thi Thi cùng Hữu Hữu vui vẻ đùa giỡn, cái trán thoáng nhần lại, đáy mắt trong trẻo lạnh lùng hơi gọn sòng.

Bóng hai người càng lúc càng xa.

Chẳng biết tại sao, đối với bóng lưng hai mẹ con bọn họ, đáy lòng cậu lại sinh ra loại tình cảm quái dị, không thể nói rõ.

Trái tim cảm giác đau nhói, đồng thời dâng lên khổ sở, lại có chút ê ẩm. Ngay sau đó, cảm giác được một trận tịch mịch.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Vẫn Lạnh Lùng Như Vậy

Ánh mắt cậu hơi chăm chú, đợi mãi cũng không thấy bóng họ trở lại nữa, con mắt bỗng nhiên rũ xuống, trong ánh mắt che dấu sự buồn tẻ cô đơn, tâm mắt hướng chiếc máy vi tính đang hoạt động trên đùi, nhìn bài tập đang làm được một nửa liền gấp lại, tâm tình có chút phiền muộn.

Một người đàn ông trung niên mặc âu phục sau khi mở cửa xe, trong tay cầm đồ điểm tâm đưa tới.

"Thiếu gia, mời cậu ăn điểm tâm!"

Quản gia cẩn thận mở hộp đựng, lấy chiếc bánh ngọt ra, đặt lên đĩa.

Cậu hồ hững nhận lấy, nhưng khi nhìn đến chiếc bánh ngọt, trong đầu loáng thoáng hiện lên hình ảnh lúm đồng tiền khi cười của cậu bé trai kia, bỗng nhiên không có khẩu vị.

"Không ăn!" Cậu đem chiếc bánh ngọt đẩy sang bên cạnh, lạnh lùng nói: "Lái xe đi!"

Kiều Bá kinh ngạc nhìn cậu một cái, ngay sau đó ném chiếc bánh vào thùng rác cạnh đường, lên xe.

Xe rời đi.

Đêm đến.

Mộ Thị, văn phòng làm việc tổng giám đốc.

Đập vào mắt chính là căn phòng trang hoàng duyên dáng sang trọng, khí phái hài hòa tao nhã, xa hoa đều hiện ra hết.

Chàng trai đứng gần cửa sổ, thân hình khỏe đẹp thon dài, cao mét tám mét chín, khí thế bức người.

Mộ Uyển Nhu chậm rãi mở cửa phòng làm việc, liền thấy hình ảnh người đàn ông đang yên lặng đứng trước cửa sổ, không kiểm được mà gọi lên một chút nhu hòa.

Người đàn ông này, trong tay nắm quyền sinh tử tối cao của tập đoàn Mộ Thị, anh là đại cổ đông của tập đoàn, là người ngồi lên chiếc ghế tổng giám đốc, cũng là Mộ gia đại thiếu gia Mộ Nhã Triết, đồng thời, cũng là vị hôn phu của cô.

Bọn họ tuy còn chưa cử hành hôn lễ, nhưng cô cũng đã là thiếu phu nhân danh chính ngôn thuận của Mộ gia, hôn lễ tương lai này, ắt hẳn phải sang trọng linh đình, nào động thể kỷ.

Nhưng mà người đàn ông như vậy, không thể nghi ngờ chính là nhân vật quan trọng nhất trong gia tộc, có bao nhiêu danh môn thiên kim, mỹ nữ muốn gả cho anh. Vừa nghĩ tới tựa đề thứ nhất trên báo kia liền đề cập đến xi - căng - đan mập mờ của Mộ Nhã Triết, Mộ Uyển Nhu trong lòng đã muốn ghen tị đến phát điên.

Ở trong mắt người ngoài, cô chính là thiếu phu nhân tương lai của Mộ Gia, nhưng có ai biết, cái danh phận giữa cô với Mộ Nhã Triết, thực ra chỉ là có tiếng mà không có miếng.

Người đàn ông này, đối với cô cực kỳ lạnh nhạt.

Mộ Uyển Nhu nhẹ nhàng đặt túi xách trên ghế sa lon, rón rén đi đến sau lưng anh, hay cánh tay ôn nhu ôm lấy thân thể cường tráng của anh, khuôn mặt dịu dàng chậm rãi dán lên tấm lưng anh.

"Triết..."

Ánh mắt Mộ Nhã Triết khôi phục tiêu cự trong giây lát, mặt tỉnh bơ quay sang một bên, dưới ánh đèn, đường nét hoàn mỹ, ngũ quan tinh xảo, giống như "quý phu thân công". Đôi mi anh tuấn, cái cằm kiêu ngạo, góc cạnh rõ ràng, nhất là cặp mắt phượng thâm thúy vạn người mê kia cùng con ngươi đen láy, vô cùng động lòng người.

Trong anh toát ra khí chất đế vương, ngạo mạn cùng thành thực.

Loại khí phách này, nhìn một cái liền biết đã trải qua bao nhiêu "gió tanh huyết vũ", người đàn ông trời sinh lạnh lùng.

"Ông nội bảo em tới hỏi anh, tối mai có về nhà không?"

Chàng trai khuôn mặt lạnh nhạt, đôi môi mỏng khẽ động: "Không về."

Cô gái thấy anh lạnh lùng như vậy, dư quang liếc mắt thấy tài liệu làm việc chất đống thành núi trên bàn làm việc, nhỏ giọng hỏi: "Triết, có phải em đã quấy rầy anh hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Vị Hôn Thê Có Tiếng Mà Không Có Miếng

Cho dù cô đã là vợ của anh, đã là thiếu phu nhân Mộ gia danh chính ngôn thuận. nhưng đối với người đàn ông sâu không lường được này, cô vẫn cảm thấy thấy anh duy trì thái độ dè dặt với cô bất cứ lúc nào. Mặc dù cô và anh cù ng nhau lớn lên từ nhỏ, nhưng cô trước sau luôn cảm nhận được, mình không phải người canh chính, có ý nghĩa đối với anh.

Cùng anh đính hôn, để cho cô một lần tự cho rằng mình là người hạnh phúc nhất thiên hạ. Cô đem người đàn ông này yêu tận đáy lòng, giẫy cọt là, chính cô, chưa từng một lần nhìn thấy người đàn ông này.

Dù cho anh là chồng cô, có thể đa số thời điểm, anh đối với cô lạnh lùng giống như lần đầu gặp mặt, hoặc là, người đàn ông này từ trước đến nay luôn là

như vậy, anh bá đạo, anh cao ngạo, anh quyết định lãnh khốc, Nhưng cũng chưa từng thấy thay đổi anh đối xử ôn nhu với bất cứ người nào.

Trừ Dịch Thần.

Cũng chỉ có ở trước mặt Dịch Thần, anh mới thu lại vẻ mặt sắc bén, bất khả xâm phạm ấy.

Mộ Nhã Triết môi mòng khề nhếch, thanh âm lạnh như băng: "Không có!"

Mộ Uyển Nhu khẽ mỉm cười, vì chút dung túng nho nhỏ này của anh mà cảm thấy vô cùng hạnh phúc, đáy mắt toát lên tình yêu nồng đậm.

Cô từ từ đi tới trước mặt anh, hai cánh tay diềm dứa lõe loét mở rộng, khề ôm lấy cổ Mộ Nhã Triết, cơ thể hấp dẫn mập mờ dán sát vào ngực anh, mở to tròn mắt, chậm rãi dán sát khuôn mặt tuấn tú kia, hướng cánh môi mòng nhẹ nhàng hôn tới.

Đôi mắt Mộ Nhã Triết lạnh lùng, quay mặt qua chỗ khác, cô bất thành linh hồn vào cầm anh.

Mộ Uyển Nhu sắc mặt cứng đờ, néo néo lông mày ngẩng lên, lại thấy người đàn ông đang nhìn về nơi xa, trong ánh mắt không có tiêu cự, khóe miệng không khỏi hiện lên vẻ khổ sở.

Đáy lòng cô âm thầm tự giễu, đúng vậy, cô làm sao có thể quên, cho dù bọn họ là vợ chồng, nhưng mà môi của anh, luôn luôn là cấm địa, bất cứ người nào cũng không thể chạm tới. Anh với cô ở chung một chỗ giống như là diễn trò cho thiên hạ nhìn, hoặc giống như cái vỏ bọc cho giới truyền thông nhìn, cắt đuôi đám hồ ly tinh suốt ngày lẩn la lại gần anh.

Mộ Uyển Nhu tức giận, úy khuất hai tay ôm lấy mặt, đôi mắt to thoáng nổi lên hơi nước. "Triết, anh yêu em sao? Anh nghiêm túc trả lời em, anh thật sự yêu em sao? Hay chỉ là tuân theo ý nguyện của ông nội, coi hôn sự của chúng ta chỉ là phụng mệnh làm việc?"

Mặc dù cô năm lần bảy lượt chịu đựng, nhưng hôm nay khi nhìn thấy tin Scandal của anh với người phụ nữ khác trên tạp chí, vẫn thấy cô cùng tức giận.

Cô không cách nào nhìn được, người đàn ông này trong lòng cô từ trước tới nay đều giống như một thiên thần vậy, để cho những người phụ nữ khác chằm mắt.

Mộ Nhã Triết trên mặt âm trầm không có bất kỳ biểu cảm nào, lạnh lùng. Chẳng biết tại sao, dung nhan trước mắt rõ ràng là Mộ Uyển Nhu, nhưng trong đầu anh đều liên tưởng, hiện lên vẻ mặt của người con gái nào đó.

Mộ Uyển Nhu có chút không cam lòng, hôn lấy môi anh lần nữa. Anh cũng một lần nữa quay mặt đi chỗ khác né tránh, đem cô đẩy ra xa.

"Uyển Nhu, đừng làm vậy!"

Mộ Uyển Nhu nụ cười khổ sở, trong lòng có chút bi thương. Cô sớm biết anh sẽ né tránh, vì anh chưa bao giờ từng hôn cô, hoặc bất kỳ một người phụ nữ nào.

Khuynh quốc khuynh thành, vô tình lãnh khốc. Bên người tất nhiên có không biết bao nhiêu phụ nữ muốn gả cho anh, nhưng anh chưa từng có một lần ngoại lệ.

Anh thật sự yêu cô sao? Hay chỉ coi cô là một sự an ủi cô đơn lạnh lẽo.

Hoặc là ngay cả an ủi cũng không phải, mà là ngay cả nói chuyện với cô anh cũng không muốn?

Cô đã từng hoài nghi điều đó không chỉ một lần, nếu không phải có quyết định hôn ước của ông nội, nếu không phải ông nội kỳ vọng vào cuộc hôn nhân này, người đàn ông này có lẽ nhìn cô lâu một chút cũng không muốn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Không Phải Ruột Thịt

Nếu như anh yêu cô, tại sao không chịu để cô hôn anh, thậm chí chưa từng mở miệng nói với cô một tiếng, "Anh yêu em".

Có thể cô yêu anh, với một tư thái hết sức hèn mọn, đi ẩn nhẫn, đi nhượng bộ, đi bao dung. Thân phận anh tôn quý, tâm cao khí ngạo, đại thiếu gia Mộ Thị, cho dù là ông Mộ có thích cô hơn đi nữa, với anh cũng chỉ là trào cao.

Vì vậy cô từng an ủi mình không chỉ một lần, cô là vị hôn thê tương lai của Mộ gia, sau lễ kết hôn trong tương lai cô sẽ là bà chủ của Mộ gia, còn vài tháng chính là lễ kết hôn của bọn họ, cho nên cô không nên so đo nữa, mà nên thỏa mãn. Nhưng tóm lại là lòng tham của cô, không chỉ muốn thân xác anh, mà là muốn cả trái tim anh nữa.

Mộ Uyển Nhu khẽ cười khổ, thật thấp nói: "Anh thật... muốn ở chung một chỗ với em sao?"

Mộ Nhã Triết trong lòng tỏ ra có chút không yên, trước mắt lại thoáng qua hình ảnh người phụ nữ luống cuống kia. Mộ Uyển Nhu thấy anh xuất thần, không kiềm được đem cổ áo anh ôm chặt hơn.

"Triết, anh có thật là yêu em sao? Trả lời em đi!"

Mộ Nhã Triết đẩy cô ra, trở lại trước bàn, thanh âm không nóng không lạnh: "Uyển Nhu, đừng tùy hứng như vậy!"

Con mắt anh lạnh lùng trầm xuống, giọng nói hừ hững, giống như đang dỗ một đứa trẻ không hiểu chuyện cố tranh cãi vô lý.

Cô tranh cãi vô lý ở chỗ nào?

Mộ Uyển Nhu, Mộ lão gia từ mười mấy năm trước đem cô về nhà họ Mộ, mang đến trước mặt anh, định xong hôn ước. Ở kinh thành, Mộ gia là gia tộc hùng mạnh giàu có, Mộ Uyển Nhu lại là thiên kim tiểu thư, xinh đẹp yêu kiều. Cô yêu anh, nhưng có thể anh không thương cô.

Hôn ước này, đối với người xuất thân giàu có như anh, có cũng được không có cũng được, anh chẳng qua là tuân theo ý của ông nội mà thôi. Lấy tính tình anh, phụ nữ không phải là nhu yếu phẩm cần thiết, có hay không không quan trọng, mà hôn nhân chẳng qua là muốn ông nội vui vẻ, khế ước hình thức, mà anh với Mộ Uyển Nhu đính ước cũng không ngoại lệ, chỉ là một cọc tiền đặt cọc. Dưới ánh mắt rục rịch của người Mộ gia, có bao nhiêu người nằm mơ cũng muốn ngồi vào vị trí của anh, mà anh cùng lắm chỉ là lợi dụng hôn lễ này làm văn cầu, phát triển Mộ Thị đến mức bành trướng.

Yêu? Đối với anh mà nói, cái từ này quả thật quá xa xỉ.

Cái gì gọi là yêu? Là những thiên kim nhà quyền quý háo danh háo lợi xu nịnh bám lấy anh? Hay là Mộ Uyển Nhu tự dó phóng khoáng kiêu ngạo? Hay là hình tượng nữ minh tinh non tơ xinh đẹp mới nổi?

Trong cái thời đại trọng vật chất này, tiền tài xen lẫn với dục vọng, liệu còn ai sót lại chân tình?

Trừ mẹ, anh chưa bao giờ yêu bất kỳ một người phụ nữ nào, tác phong lạnh lùng cứng rắn, âm thầm, có thể nói lợi ích với anh, nhưng đừng nghĩ có thể đi vào lòng anh.

Nói chuyện tình cảm?

Buồn cười.

Điện thoại trên bàn bỗng vang lên, ngay sau đó, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, nhô ra một cái đầu nhỏ.

"Ba!" Cậu bé thấy Mộ Nhã Triết không bận, vì vậy liền đi vào, ý thức được Mộ Uyển Nhu cũng ở đây, sắc mặt nhất thời mất tự nhiên, nhàn nhạt kêu một tiếng. "Mẹ!"

Mộ Uyển Nhu vừa thấy, trong lòng ít nhiều cảm thấy không thoải mái. Chẳng biết tại sao, cô mặc dù là mẹ cậu, nhưng mà giữa cô và cậu một chút thân cận cũng không có. Rốt cuộc cũng chẳng phải con ruột của cô, không có chút liên hệ máu mủ với cô, quan hệ không có sự máu mủ làm nền tảng, liệu được mấy lâu?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cung Chiều Đáng Quý

Cậu bé cũng rất nhạy cảm, trừ Mộ Nhã Triết, tựa hồ đối với ai cũng thật hơi hột. Ngày thường đi ra ngoài với ba nhìn như một cái khuôn đúc, khuôn mặt nhỏ bé luôn lạnh lùng như một tấm băng, nói năng thận trọng, nghiêm túc giống như một tiểu đại nhân, nhìn qua không hề giống đứa trẻ ở độ tuổi này, cực kỳ thành thực.

Hồi đó ba bốn tuổi, Mộ Nhã Triết ở với cậu bé tương đối nhiều, cậu bé nguyên dạng chính là một tiểu ác ma, nghịch ngợm đùa dai, thường xuyên đùa bỡn, trêu đùa người làm của Mộ gia, mười phần hoạt bát lạnh lợi.

Nhưng mà hai năm sau Mộ thị gặp phải vấn đề tài chính, Mộ Nhã Triết bề bộn nhiều việc, ngày thường không có ba ở bên người, cậu bé ngày càng trầm mặc ít nói, cũng không còn đùa nghịch người làm như trước nữa.

Có lúc, Mộ Uyển Nhu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu bé, không tự chủ lại nghĩ tới Mộ Nhã Triết lúc bé, cũng là đáng vẻ lạnh lùng như vậy, không ai có thể thân cận với anh.

Nhưng mà cũng chỉ có thời điểm đang đối mặt với Mộ Nhã Triết, dù sao cũng là trẻ con, dù thế nào cũng không thoát khỏi tình tình đặc trưng của lứa tuổi này, có đôi khi nũng nịu, thỉnh thoảng vẫn làm mấy chuyện xấu tính nghịch khiến người khác chú ý. Mà Mộ Nhã Triết cũng cung chiều, dung túng nó, vì vậy ở trước mặt mọi người, nhờ Dịch Thần trước giờ vẫn vô pháp vô thiên.

Mộ Uyển Nhu phục hồi lại tinh thần, cười vẩy vẩy tay cậu bé: "Dịch Thần, tới đây!"

Nhỏ Dịch Thần nhìn cô, đi mấy bước, nhưng bỗng nhiên dừng lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ không tình nguyện, nhìn về phía ba.

Mộ Nhã Triết xoay người, nhìn thấy con trai, trên khuôn mặt lạnh lùng hòa hoãn đôi chút, ngồi xuống trên ghế salon, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vào hai ban thon dài. Nhỏ Dịch Thần vừa thấy, tròn mắt cong cong, bay tới bên người anh. Mộ Nhã Triết dang hai cánh tay, đem cậu bé ôm vào người mình.

Nhỏ Dịch Thần có đường nét ngũ quan giống anh như đúc, nhưng mi mắt hai mí, lại tuấn tú nhu hòa, không có vẻ lãnh khốc giống anh.

Giống như... Sáu năm trước, người con gái đã sinh ra nó.

Người đàn ông vận nhẹ mi tâm, qua đêm đó, trong đầu anh vẫn luôn hiện lên hình ảnh người con gái thanh lệ thanh tục ấy một cách khó hiểu, ở dưới người anh, khi thì thẹn thùng, khi lại bàng hoàng, rồi sau đó là ghen ngào.

Cô bé kia, là một báu vật!

Anh thậm chí chưa kịp thưởng thức nhiều, cô bé kia liền biến mất ở trong thế giới của anh.

Sáu năm trước, vì sinh sớm, nhỏ Dịch Thần ra đời liền rất yếu ớt, anh biết được còn một đứa bé khác không thể giữ được, trong lòng ít nhiều có chút nuối tiếc.

Anh vẫn cho rằng lòng anh đã sớm cứng ngắt như băng, bang qua là bởi vì ba anh rất thích trẻ con, anh mới vì ông thỏa mãn nguyện vọng này, liền tìm một cô gái trẻ mang thai hộ.

Nhưng ;ai không ngờ rằng chỉ giữ lại được một đứa bé.

Anh vẫn cảm thấy tiếc nuối, cùng áy náy. Vì vậy đối với nhỏ Dịch Thần, anh vô cùng cung chiều, quý mến cậu. Nhỏ Dịch Thần lớn lên rất khỏe mạnh. Chỉ là đối với mẹ Mộ Uyển Nhu thì không được gần gũi mà ngược lại có phần xa cách.

Đứa trẻ trời sinh tính đơn thuần, nhưng mười phần hiểu chuyện! Ngày thường ở Mộ gia, Mộ Uyển Nhu vô cùng cung chiều cậu, thậm chí coi cậu như con của chính mình đẻ ra. Nhưng mà khi chỉ có Mộ Uyển Nhu và Dịch Thần ở chung một chỗ, ánh mắt cô nhìn cậu, khó tránh khỏi sự ghen tị và ác độc!

Cô hận mình không thể sinh con, đứa bé này cuối cùng cũng không phải con ruột cô! Cô có thể nhắm mắt coi như không để ý mà để cậu ở trong lòng sao?

Nhỏ Dịch Thần từ nhỏ đã đối với cô vô cùng hơi hợt.

"ba, con muốn chơi xe ô tô điều khiển từ xa!"

"Xe ô tô điều khiển từ xa?" Mộ Nhã Triết nhíu mày một cái, "Trước kia con rất ghét mấy thứ loại này, sao bây giờ lại muốn chơi?"

"Con chính là muốn chơi mà!" Nhỏ Dịch Thần quyết miệng một cái.

Mộ Nhã Triết trong mắt hiện lên một tia nhu tình hiếm thấy. "Được, ba mua cho con."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hữu Hữu Hiểu Chuyện

Ba không chỉ mua cho con, còn phải chơi với con nữa!" Nhỏ Dịch Thần mềm mềm nhào tới rúc vào trong ngực anh, tham lam hưởng thụ tình ba con trong chốc lát.

Mộ Uyển Nhu lẳng lặng đứng một bên, có chút hoảng hốt!

Chẳng biết tại sao, cô bỗng nhiên có một loại ảo giác, tựa hồ là dù như thế nào, cô cũng như người thừa mỗi khi đứng trước hai ba con anh.

Buổi tối thứ sáu, Vân Thi Thi mang Hữu Hữu trở về Vân gia, Vân Nghiệp Trình lúc đầu nhất quyết không cho cùng Hữu Hữu chuyển ra ngoài, nhưng ông cũng biết tình cảnh của cô, biết cô có chỗ khó xử, liền để cho hai mẹ con một tuần về chơi với ông một lần, cùng cả nhà ăn cơm tối.

Mặc dù Vân Thi Thi có chút kiêu ky, nhưng cũng hết cách. Dù sao, là cô thiếu nợ ba rất nhiều. Nếu không phải Vân Nghiệp Trình đem cô ra khỏi cô nhi viện, không biết cô bây giờ sẽ ở hoàn cảnh như thế nào?

Vân Thi Thi xách thức ăn vừa mua, đi phía sau, Hữu Hữu đôi chân thon thót chạy lên lầu, liền thấy Vân Nghiệp Trình đã sớm chờ ở cửa hành lang, sau khi công ty phá sản, ba cô liền bán căn biệt thự trước kia, tiến vào ở một căn nhà trọ ở trung tâm thành phố. Tầng 8, không có thang máy.

Thấy ông ngoại, Hữu Hữu vui vẻ chạy tới, nhào vào trong ngực ông, ba Vân thấy cháu ngoại ngoan ngoãn đáng yêu, trong lòng cũng vô cùng quý mến, cho dù một ngày một nhọc, ăn cơm có chút không ngon miệng, đến lúc này liền quên hết thấy ôm lấy cháu trai vào lòng.

"Ông ngoại!" Hữu Hữu mặt mày hớn hờ, ánh mắt như nước trong veo nghịch ngợm chớp chớp, ôm cô ông, ngọt ngào kêu một tiếng.

"Hữu Hữu thật nghe lời!" Ba Vân tiến tới, hôn lên khuôn mặt mũm mĩm của cậu bé một cái, "Hữu Hữu gần đây có nghe lời mẹ hay không?"

"Có, Hữu Hữu rất nghe lời mẹ!" Trên khuôn mặt đáng yêu của Hữu Hữu hiện lên nét vui vẻ tươi cười. Vân Thi Thi xách đồ lên lầu, vào cửa, cô liền chui vào phòng bếp bắt đầu bận bịu làm bữa ăn tối. Lý Đan còn đang ngủ, Vân Na thì đi theo bạn ra ngoài chơi, có thể trước bữa cơm tối mới trở về.

Vân Nghiệp Trình ôm Hữu Hữu ngồi ở trên ghế sa lon, Hữu Hữu liền hưng phấn khoa chân múa tay: "Ông ngoại, con kể cho ông nghe, hôm nay đi theo mẹ đến cửa hàng tổng hợp, mẹ mua cho con một cái ô tô điều khiển từ xa! Vốn định mang đến cho ông ngoại chơi cùng..."

Vừa nói, Cậu bé có chút khó khăn cúi đầu xuống, đầu ngón tay nhỏ xoay xoay, "Nhưng Hữu Hữu sẽ không chơi, sợ làm hư... Cho nên không dám mở ra."

Ba Vân nghe vậy, thần sắc hơi đổi, bàn tay nhẹ nhàng xoa đầu hữu hữu.

Hữu Hữu một mực rất hiểu chuyện, cho tới bây giờ không cần yêu cầu thứ gì quý giá, trong mắt nó thứ đồ chơi một trăm đồng đã là thứ rất xa xỉ, nhưng mặc dù vậy, tận trong đáy lòng cậu thực ra vẫn luôn thích chúng.

Nhớ lần trước theo người bạn nhỏ đi chơi ở vườn hoa, liền nhìn thấy có hai cha con đang cùng nhau mở một chiếc hộp xe đua điều khiển từ xa. Hai cha con tận tình chơi đùa cùng nhau điều khiển chiếc xe đua ở trên cỏ, cậu len lén ở một góc, nhìn cảnh đó thấy có chút nóng mắt.

Nghĩ thầm, nếu có một ngày cậu cũng có thể chơi đùa cùng với ba như vậy. Đó sẽ là chuyện hạnh phúc đến dường nào.

Nhưng từ khi cậu bắt đầu hiểu chuyện thì chưa từng nhìn thấy ba, mẹ cũng không nhắc qua, cậu nhớ loáng thoáng đã từng hỏi mẹ, ba của cậu đang ở đâu. Trong một chớp mắt khi âm thanh vừa dứt kia, cậu thấy mẹ sắc mặt khô sở, từ đó về sau, liền không dám hỏi nữa.

Ba Vân cười xoa xoa sống mũi của cậu một cái, đùa giỡn nói: "Lần sau, ông ngoại giúp con chơi hóa trang"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Tiểu Tiệp Chung

Hữu Hữu nghe vậy, ánh mắt nhất thời sáng ngời lên, gật đầu cười một cái.

"Tôi còn tưởng là ai tới chứ? Hóa ra là hai con tiểu tiệp chung đây à."

Lời nói khắc nghiệt bỗng nhiên phá hư không khí ấm áp trong chốc lát.

Vân Nghiệp Trình ánh mắt biến đổi, sắc mặt khó coi ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Lý Đan cả người mặc áo ngủ vừa xuất hiện đứng khoanh tay trước cửa phòng khách, lạnh lùng soi mói Hữu Hữu trong ông.

Vân Nghiệp Trình tức giận nói: "Bà vừa nói cái gì? Hữu Hữu là cháu ngoại bà đó!"

Hữu Hữu vừa nhìn thấy Lý Đan, cả người không kiềm được co rúc một cái, nhưng lại nhớ tới mẹ Thi Thi đã từng nói cho cậu không được chống lại lời của Lý Đan và Vân La, mím môi một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nâng lên, quay lại hướng về phía Lý Đan khẽ mỉm cười, "Bà ngoại!"

Lý Đan liếc thẳng bé một cái, lời nói vô cùng khó nghe: "Ha, không dám! Tôi không nhận nổi đứa cháu ngoại này!"

Vân Nghiệp Trình nghe vậy liền giận dữ, lửa nóng bốc lên: "Bà có ý gì?"

"Tôi có thể có ý gì? Ông nhận nó, là chuyện của ông, còn tôi? Đừng có mơ! Ai dám nhận một đứa con hoang, nó lại là con của một đứa con hoang khác, tạp chủng không cha, cũng không biết là thế loại từ đâu tới! Ông có thử nghĩ tại sao hần ta phải bỏ nó không?"

Vân Thi Thi mím môi cả mặt nhợt nhạt, lại nghe Lý Đan cay nghiệt nói: "Hơn nữa, công ty vì cô ta mà vỡ nợ, mấy năm nay cuộc sống của cái nhà này không tốt lắm, người nào đó còn không biết điều, một chút cũng không biết, cứng rắn dẫn đứa con ghê của cô ta ra ngoài sống, thật là không biết liêm sỉ!"

Trong phòng bếp, Vân Thi Thi nghe thấy lời nói chói tai truyền tới từ phòng khách, động tác trên tay hơi chậm lại, sắc mặt đột nhiên mấy phần trắng bạch, chợt quay lại, "Bà... Có chừng mực!"

"Lý Đan, bà đủ rồi đấy! Sao có thể có người mồm miệng độc ác như bà? Khi đó nếu không có Vân Thi Thi, Vân gia..." Lời Vân Nghiệp Trình hơi ngừng, không biết nói tiếp như thế nào.

Liên quan tới lai lịch của khoản tiền trên trời năm đó, cuối cùng, ông cũng thay con gái giữ bí mật, dấu sao nếu chuyện này mà truyền ra ngoài, đối với mặt mũi của Vân Thi Thi rất không có lợi, cho nên Lý Đan cũng coi đó chỉ là món tiền mà chồng cất lại mà thôi, khi đó còn làm ầm lên với ông, rằng ông có quỹ đen, gái gù bỏ bịch gì đó...

"Làm sao? Sao lại im rồi? Không có cô ta thì thế nào?"

Lý Đan then quá hóa giận, làm ra vẻ oan ức lắm, cười giận dữ, "Được, ông vì hai con tiểu tiện chùng từ bên ngoài tới mà xem thường người trong nhà đúng không? Làm sao, giờ còn quát lên với tôi, Vân Nghiệp Trình! Tôi vì ai, vì cái gì? Còn không phải vì Vân gia sao, ban đầu công ty gặp khó khăn, tôi còn muối mặt mà đi vay mẹ một khoản tiền, rồi chuyện xảy ra, bây giờ cũng không còn mặt mũi nào để trở về đó nữa! Bây giờ... bây giờ ông lại vì người ngoài mà quát tôi. Rồi ngày mai có phải vì bọn họ mà ông còn muốn đuổi mẹ con tôi ra khỏi cái nhà này đúng không?"

Vân Nghiệp Trình sắc mặt giận dữ tới tái xanh, giọng nói lớn thêm mấy phần, "Bà đừng có cãi nhau vô lý!"

Lý Đan kêu to: "Ý ông là tôi cố tình gây sự? Vân Nghiệp Trình, ông... ông ý ông là vậy đúng không?"

Hữu Hữu thấy vậy, bện bện từ trên ghế sa lon đứng lên, đi tới cạnh người Lý Đan, đôi tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo của bà: "Bà ngoại, người đừng tức giận mà! Hữu Hữu không phải con hoang, Hữu Hữu có cha..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Người Hiền Bị Úc Hiếp

Lý Đan cúi đầu lạnh lùng nhìn cậu một cái, trực giác không hiểu sao khi nhìn khuôn mặt nhỏ đó lại thấy chướng mắt như vậy, lửa giận trong lòng lại bùng lên, híp mắt một cái, liền giơ tay đánh một cái thật mạnh vào khuôn mặt đứa bé, "Tiểu tiện chùng, mày đừng giả vờ làm người tốt! Cái đứa con hoang như mày, là cái thá gì! Đều tại mày, cút sang một bên cho tao!"

Hữu Hữu khuôn mặt nhỏ nhất thời bị đánh, cậu chậm rãi cúi đầu xuống, đôi tay nhỏ bé khẽ sờ lên má, cái đầu nhỏ che đi đôi mắt, vì vậy không nhìn ra biểu cảm bây giờ của cậu là như thế nào, chỉ thấy hai cánh môi cậu mím chặt.

Vân Thi Thi nghe nghe động tĩnh, lập tức từ phòng bếp phọt ra, thấy Hữu Hữu bị đánh, lập tức phẫn nộ, trong lòng chua xót chạy tới ôm lấy con trai, ngược mắt lên, trong con người đều là băng lạnh.

Vân Nghiệp Trình thấy vậy không nhịn được nữa, đứng dậy vọt tới trước mặt Lý Đan, giơ tay lên cao chuẩn bị giáng xuống một bên mặt của bà ta, bỗng dưng vạt áo bị người nào nắm chặt. Ông ngẩn ra, cúi đầu.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ bé của Hữu Hữu nâng lên, một nửa gò má đã sẫm sừng đỏ, nhưng cậu vẫn gượng cười nhe nhả, "Ông ngoại, đừng đánh bà! Hôm nay ở trường học Hữu Hữu có học được một câu nói, 'gia hòa vạn sự hưng'."

*Gia hòa vạn sự hưng: Thành ngữ của Trung Quốc, ý nói gia đình có hòa thuận yên ấm thì mọi việc trong nhà mới được hưng thịnh, tốt đẹp.

Vân Nghiệp Trình bàn tay vẫn dừng trên không trung, chần chờ chốc lát, lúc này mới vô lực hạ xuống, trong mắt là hỗn độn sự khổ sở phức tạp. Lý Đan hiển nhiên bị con giận dữ của ông dọa sợ, nhưng cuối cùng lại thấy ông xoay người, đi rót một cốc nước đưa cho Hữu Hữu.

Đứa bé này hiểu chuyện như vậy, ông cảm thêm chán ghét Lý Đan! Người vợ này, đúng là kiếp trước mình đã tạo nghiệt. Ông đã từng muốn ly dị, nhưng hết lần này tới lần khác bà ta khóc lóc om xòm đòi treo cổ tự tử này nọ, làm náo động cả khu trọ.

Vân Thi Thi cẩn thận nhìn vết hằn đỏ trên mặt Hữu Hữu. Lòng vẫn còn sợ hãi, ngẩng đầu lên thật sâu nhìn Lý Đan một cái, lúc này mới đứng dậy kéo Hữu Hữu đi vào phòng bếp.

Bữa cơm này, như thường lệ không có cảm giác.

Sau khi Vân Na trở về, bầu không khí lại càng thêm âm trầm. Vân Na từ nhỏ đã vô cùng ghét Vân Thi Thi, cái này cũng khó trách, từ nhỏ đã được Vân Nghiệp Trình cùng Lý Đan cưng chiều, bụng trong lòng bàn tay như Tiểu công chúa vậy, vạn người sùng ái một người.

Nhưng rồi một ngày đẹp trời nào đó, lại có một người "con gái" khác xông vào chen ngang một nhà ba người bọn họ, cướp đoạt hơn nửa phần cưng chiều của ba dành cho cô, từ đó, ba không phải ba của một mình cô nữa, có đồ gì tốt, trong đầu cũng sẽ không chỉ nhớ đến một mình cô, bất kể chuyện gì, ba đều nghĩ đến đứa "con gái" từ trên trời rơi xuống này.

Vân Thi Thi rất hoàn mỹ, thích làm bài tập, thích học bài, cô ta biết nhẫn nhịn, tính tình lại thủy mị nét na, nên ba vô cùng yêu quý cô ta. Vì vậy trong mắt Vân Na vô cùng không muốn Vân Thi Thi tồn tại, mới ghét cô như vậy.

Khi đó Vân Na đang bị bạn trai phản bội, đối với Vân Thi Thi "người ngoài" này không khỏi ghen tỵ cùng bài xích, huống chi là Hữu Hữu cơ chứ? Cô không thêm để họ vào trong mắt! Ở trong lòng cô, Hữu Hữu chính là một dã chủng, có cha sinh, không cha nhận!

Trên bàn cơm, có chút yên lặng.

Hữu Hữu luôn gấp thức ăn cho Vân Nghiệp Trình, Vân Thi Thi vừa biết được mấy tin đồn thú vị trong công ty, vì vậy bầu không khí mới coi như hòa hoãn đôi chút.

Mặc dù Lý Đan cùng Vân Na không muốn nhìn Vân Thi Thi, nhưng có Vân Nghiệp Trình ở đây, mẹ con họ cũng không dám làm càn.

Sau khi ăn cơm tối xong, Vân Nghiệp Trình nhận được điện thoại, có chuyện phải đi ra ngoài, dặn dò Vân Thi Thi mấy câu, liền vội vã rời đi.

Vân Thi Thi cũng không muốn ở lại đây lâu, vội vàng thu dọn chén đĩa, định rửa chén xong sẽ đi.

Hữu Hữu khéo léo nhát bát đĩa giúp cô, đôi tay nhỏ bé nâng lên từng cái bát, đi theo sau lưng cô trốn vào phòng bếp, cùng rửa bát với cô. Trong lòng cậu cũng có ít nhiều sợ Lý Đan và Vân Na, vì vậy từ sau khi Vân Nghiệp Trình rời đi, liền dính lấy Vân Thi Thi nửa bước cũng không rời.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Hữu Hữu Là Thiên Thần Nhỏ Ấm Áp

Hữu Hữu khéo léo thu dọn bát đĩa giúp cô, đôi tay nhỏ bé cẩn thận nâng từng cái bát, đi theo sau lưng cô trốn vào phòng bếp, giúp cô rửa bát. Trong lòng cậu ít nhiều cũng có chút sợ hãi Lý Đan và Vân Na, vì vậy từ sau khi vân nghiệp trình rời đi, liền dính lấy Vân Thi Thi nửa bước không rời.

Trong phòng khác, Vân Na oán hận nhìn hai mẹ con trong bếp một cái, quay lại nói băng quơ với Lý Đan.

"Mẹ, mẹ sao lại để hai con tiểu tiện chung này vào nhà chúng ta vậy! Đúng thật xui xẻo mà, vốn tâm tình con đang tốt, giờ thấy bọn họ, mất hứng rồi!"

Lý Đan ngồi trên ghế salon, sắc mặt cũng không tốt.

"Hừ! Ai biết được, muốn hỏi thì đi hỏi người ba tốt của con đó!"

"Một đứa tiện nhân, một đứa dã chủng, sao nhà chúng ta lại đen đủi gặp phải hai người bọn họ cơ chứ!"

*Dã chủng: Chỉ người không có cha hoặc mẹ, ở đây mang tính châm biếm và mỉa mai.

"Na Na, những lời này mẹ con ta nói với nhau thì được, nhưng đừng để ba con nghe thấy, nếu không.. Hừ, ông ta sẽ lại vì người ngoài mà dạy dỗ mẹ con chúng ta đó. Con hôm nay chưa được thấy vẻ mặt đó của ông ta, dọa người đến nhường nào!"

Vân Na nghe vậy, vẻ mặt giận dữ: "Ba lại giúp bọn họ?"

Lý Đan nói đến đây cũng tức giận: "Còn không phải vì bị đứa tiện nhân nào đó mê hoặc sao..."

Vân Na siết chặt quả đấm, lạnh lùng hừ một cái: "Cùng lắm chỉ là một đứa con hoang, ngay cả ba nó cũng bỏ nó không muốn nó, mà cũng không biết là con tiện nhân kia đi lăng loàn với người đàn ông nào, cả một đám chẳng có ai tốt đẹp!"

"Con sau này tốt nhất đừng học theo cô ta, tuổi còn trẻ như vậy, đã dọn ra ở riêng sống với một đứa con hoang, truyền ra ngoài, không chỉ đơn giản là mất mặt mũi thôi đâu."

Vân Na nghe vậy bĩu môi khinh bỉ: "Mặt mũi? Cô ta có mặt mũi sao? Nực cười!"

Vân Thi Thi buồn bực rửa chén, động tác vô cùng cứng nhắc, dưới ánh đèn lò mờ, sắc mặt cô càng thêm căng thẳng. Những lời nói châm biếm khó nghe

kia truyền từ phòng khách tới tai cô, rõ ràng là cố để cho cô nghe thấy!

(Truyện được dịch và đăng tải bởi team Smile 4ever Editor, vui lòng ghi đầy đủ) Những âm thanh xia xói đá đều ấy vẫn tiếp tục vang lên, Vân Thi Thi chột đứng lên, nhưng ngay sau đó một bàn tay nhỏ bé trắng nõn bỗng nhiên nhẹ nhàng kéo cánh tay cô lại.

Vân Thi Thi kinh ngạc cúi đầu xuống, liền thấy Hữu Hữu đứng một bên rúc vào ngực, mỉm cười với cô một cái, đôi mắt linh động tựa như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng người mẹ là cô.

"Mẹ, Hữu Hữu giúp mẹ rửa chén, rồi về nhà sớm."

Vừa nói, cậu vừa nhón hai chân lên, hai bàn tay non nớt cô hết sức cọ rửa một cái đĩa con. Vân Thi Thi trong chốc lát bình tĩnh lại, mím chặt môi, một lần nữa đem sự khuất nhục này nhin xuống.

Rất nhiều lần, cô không nhin nổi muốn phản kháng. Nhưng cuối cùng lại chịu đựng vì đứa con này.

Những người ấy có thể nhắm vào cô, cô có thể nghe, có thể nhẫn nhục, có thể chịu đựng. Dẫu sao, cô cũng mình thiếu nợ Vân gia, nếu không phải ba Vân, cô làm sao có được điều kiện sống tốt như bây giờ, là ông cho cô một mái nhà, tuy nhiên mái nhà ấy hết lần này tới lần khác không hoan nghênh cô.

Nhưng cho dù họ có bài xích cô đi chăng nữa, cô cũng có thể chịu đựng được. Nhưng còn Hữu Hữu, nó không có bất kỳ nợ nần nào với bọn họ! Rốt cuộc vẫn chỉ là một đứa trẻ đơn thuần, nhỏ như vậy, không nên để nó phải trải qua bóng tối của cô trước đây! Nếu không phải có Hữu Hữu ở đây, cô nhất định sẽ nổi đóa lên ngay lúc này mất!

Chẳng qua là Hữu Hữu đang ở đây, thân là mẹ, có muốn lưu lại tuổi thơ tốt đẹp trong trí nhớ của đứa bé.

Vân gia, cô sẽ không trở về nữa.

Trên xe, Hữu Hữu ngồi ở trong ngực cô, Vân Thi Thi mất hết sức lực tựa cằm vào vai cậu, nắm lấy đôi tay bé nhỏ mụ mẫm của cậu.

Trong một chớp mắt, cô bỗng nhiên có chút hối hận. Ban đầu, cô không lên ích kỷ như vậy, giữ Hữu Hữu ở bên người mình. Có lẽ, nếu để nó bên cạnh người đàn ông kia, có ba, có mẹ, chắc chắn cậu sẽ không phải chịu tất cả ụy khuất như bây giờ. Gia đình kia nhất định rất giàu có, ở trong căn nhà như vậy,, Hữu Hữu sẽ có một cuộc sống hạnh phúc chứ?

Nhưng, cô chịu được cảnh rời xa đứa con này sao?

Sáu năm cảm tình, cô sớm đã không dứt bỏ được đứa bé hiểu chuyện khá ái này nữa rồi.

"Mẹ..." Hữu Hữu ngoan ngoãn nằm trong ngực cô không nhúc nhích, mặc cô tựa vào vai cậu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tâm Linh Tương Thông

Vân Thi Thi nhẹ giọng ní non ở bên tại cậu: "Thật xin lỗi con, Hữu Hữu!"

Cái miệng nhỏ nhắn của Hữu Hữu con lên, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, thấy ra cậu rất muốn hỏi, ba cậu thực sự không cần cậu sao. Là vì chán ghét cậu cho nên mới ném bỏ đứa con đẻ của mình lại đằng sau sao?

Thật giống như những lời Vân Na nói với cậu, "Có ba sinh, không ba nhận" sao?

Nhưng mà lời đến cửa miệng lại bị cậu nuốt xuống.

Hữu Hữu nâng tay nắm lấy ngón tay của mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, nhẹ giọng nói: "Mẹ, dù là Hữu Hữu không có ba hay là ba thật sự không muốn Hữu Hữu cũng không sao! Hữu Hữu còn mẹ đây mà, Hữu Hữu yêu mẹ, không muốn mẹ buồn! Điều là ba làm mẹ khổ, Hữu Hữu trưởng thành nhất định sẽ bảo vệ mẹ..."

Vân Thi Thi ngược mắt, nhìn vào ánh mắt cậu, thở dài một hơi, đem cậu ôm chặt hơn.

"Hữu Hữu thật ngoan..."

Mộ gia.

Trong phòng khách, Mộ Dịch Thần ngồi trên ghế salon, bỗng nhiên cảm giác được trên ngực một trận đau nhói, khó chịu không thôi.

Cậu hơi nhăn mày, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng đưa lên ngực, lòng bàn tay dán lên, nơi đó nhảy rất nhanh.

Tim, đau đến sắp nghẹt thở.

Người giúp việc đang thu dọn đồ chơi cho cậu, thất cậu che ngực về mặt đầy khổ sở, vội vàng khăn trương đi tới trước mặt cậu: "Cậu chủ, cậu sao vậy?"

"Ngực... đau", Mộ Dịch Thần đầy mồ hôi lạnh, "Giống như, bị kim châm một cái, khó chịu..."

"Vấn giống như trước kia sao?" Người giúp việc nhất thời chân tay cũng bị luống cuống.

Cậu chủ nhỏ này luôn là vậy, thường xuyên tim đập nhanh, ngực đau, nhưng mà nhiều lần đưa đi bệnh viện, đều không thể tra ra căn bệnh đó là gì, thân thể hoàn toàn khỏe mạnh.

Cho dù là chuyên gia uy tín nhất, tất cả cũng không thể khám ra được đây rốt cuộc là loại bệnh gì.

Mộ Dịch Thần co rúc ở trên ghế salon, hít một hơi lạnh dài, ánh mắt trong suốt lạnh lùng.

"Sao rồi?"

Mộ Thịnh chậm rãi chống gậy đi xuống, vừa đi vừa vịn vào cầu thang. Mặc dù tuổi tác đã cao, nhưng nhìn tinh thần vẫn như cũ, nhìn mắt ông không khó có thể đoán ra, hồi còn trẻ nhất định làm một người phong lưu phóng khoáng.

"Ông nội..." Mộ Dịch Thần nhìn thấy ông, ngoan ngoãn kêu một tiếng.

Ở Mộ gia, địa vị của Mộ Thịnh không ai có thể rung chuyển, cả đời ông quyền quý, mảnh khỏe thương trường, nói một không hai, vì vậy chỉ một cái ánh mắt, liền làm người ta kinh sợ.

Nhưng giờ nhìn thấy cháu ruột mình đau đớn như vậy thì cũng hết sức sợ hãi.

Mộ nhĩ triết là cháu ruột ông thương yêu nhất, hơn nữa trong người Mộ Dịch Thần đang chảy dòng máu của nhà họ Mộ, vì vậy tự nhiên thương yêu có thừa.

Thấy bệnh cũ của cháu yêu lại tái phát, sắc mặt Mộ Thịnh thay đổi, vội vàng hỏi: "Cơ thể lại không thoải mái sao, có phải ngực lại đau hay không?"

Ông Mộ sắc mặt nghiêm túc, Mộ Dịch Thần vì vậy tránh đi ánh nhìn của ông, hiển nhiên là trong lòng rất sợ hãi. Cậu đích thực rất sợ về mặt nghiêm nghị này của ông, vì vậy không thích gần gũi với ông cho lắm. "Không có gì."

"Nói bậy, nhìn con xem, chảy nhiều mồ hôi lạnh như vậy!" Mộ Thịnh đau lòng vô cùng.

"Ông nội, con... con đi lên lầu đọc sách!" Mộ Dịch Thần từ trên ghế salon nhảy xuống, chạy lên lầu.

Mộ Thịnh nhìn bóng lưng cậu, chậm rãi thở dài.

Bóng đêm sâu thẳm.

Trên đường cao tốc, một chiếc xe chạy thật nhanh xuyên qua màn đêm, đèn nê ông chiếu rọi vào khuôn mặt người đàn ông trong xe, tạo nên hình ảnh mê người, lúc sáng lúc tối. Mộ Nhĩ Triết trong tay nắm lấy tay lái, con người thâm thúy càng thêm mấy phần lạnh lùng, khuôn mặt hoàn mỹ giờ phút này lại càng thêm hoàn hảo, nhưng ẩn dấu trong đó lại là sự nguy hiểm vô cùng.

Anh nhấn mạnh chân ga, tiếng nổ động cơ mạnh lên, chiếc xe vọt nhanh về phía trước.

Tôi nay ông không biết tại sao, bản thân lại có chút mất khống chế.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Có Một Người Em Trai

Tôi nay anh không biết tại sao, trong người phiền muộn mất khống chế. Cho dù trước đây tâm trạng anh có không tốt, đối mặt với mưu mô đầy dẫy của thương trường đi nữa, anh đều rất có tính nhẫn nại, vậy mà hôm nay anh lại buồn phiền, thậm chí cảm thấy mệt mỏi.

Chuông điện thoại di động vang lên.

Mộ Nhã Triết nhận điện thoại, đầu kia truyền đến âm thanh ngáp ngừng của Mộ Dịch Thần: "Ba..."

"Ừ, có chuyện gì sao?"

"Ba, ngực con lại đau... Ngày hôm qua con có một giấc mơ, mơ thấy mẹ..."

Chiếc xe thể thao thoáng đi chậm lại.

Cửa kính xe hạ xuống, một nhã triết sắc mặt thâm trầm. "Ừ? Mẹ sao?"

Mộ Uyển Nhu?

"Không phải mẹ ấy... con mơ thấy, có một cô gái rất xinh đẹp hiền lành gọi tên một người, nhưng không phải tên con... À, cảm thấy có gì đó không rõ ràng! Chỉ là khi con mơ thấy cô ấy, cảm thấy rất an tâm, rất ấm áp, giống như..."

Giọng nói non nớt hơi ngừng một chút, mộ Dịch Thần không khỏi oán trách nói: "Nhưng mà ba không thích người mẹ bây giờ! Một chút ôn nhu cũng không có, Dịch Thần không thích người mẹ ấy... Ba, con không muốn, người con muốn là người mẹ trong giấc mơ đó..."

Con trai đầu bên kia vừa khóc vừa làm âm ỉ, vui đùa tùy hứng.

Mộ Nhã Triết bắt đầu đi, âm thanh ôn nhu có chút bất ngờ: "Ngoan, Dịch Thần đừng buồn, được không? Ba lập tức quay về chơi với con!"

"Vâng, ba à, là 'chúng ta' trở về nhà!"

*Ý chỉ Mộ Nhã Triết dẫn "người mẹ" trong mơ của Dịch Thần cùng nhau trở về.

Điện thoại ngắt, đôi môi anh khẽ cong lên, sự ôn nhu ban nãy vụt tắt.

Con người, thật sự có thần giao cách cảm sao?

Bác sĩ nói, Dịch Thần là sinh đôi, vì vậy giữa hai người thường xuyên sinh gia cái gọi là "thần giao cách cảm" ấy. Nhưng mà, ban đầu cô bé kia mang thai quả thực là hai đứa bé, nhưng đến khi sinh thì một đứa đã không còn hô hấp mà...

Nhưng mà sau đó anh đã phái người đi đến bệnh viện tìm các bác sĩ cùng ý tá của ca đẻ đó, tìm lại thân thể của đứa trẻ ấy, muốn đem đi an táng, nhưng tất cả mọi người đều nói thân xác đó đã xử lý xong rồi.

Ban đầu anh còn cảm thấy thương xót. Nhưng mà từ khi Dịch Thần còn nhỏ bắt đầu hiểu chuyện, liền không ngừng nhắc tới, trong mơ cậu mơ thấy mình có một người em trai.

Mí mắt cao rộng, tướng mạo thì cực kỳ giống anh, thậm trí như hình ảnh phản chiếu khi đứng trước gương vậy, giống nhau như đúc.

Anh vẫn cho rằng đó là lời nói vô căn cứ.

Cho đến khi có một lần, nhỏ Dịch Thần sốt cao, đang được bác sĩ của Mộ gia truyền nước, cậu nằm ở trên giường, hôn mê, không ngừng gọi: "Mẹ... mẹ..."

Thân thiết, quyến luyến, hoàn toàn không giống vẻ lạnh lùng của cậu đối với Mộ Uyển Nhu.

Mặc dù ngày thường nhỏ Dịch Thần vẫn gọi Mộ Uyển Nhu là mẹ, nhưng thực ra cậu rất xa lánh, lạnh nhạt với cô ta.

Lúc tỉnh dậy, cậu khóc, Mộ uyển nhu muốn đi tới ôm cậu, nhưng cậu làm loại không muốn.

Một mực khóc: "Dịch Thần có em trai, Dịch Thần có em trai mà, em trai bị bệnh, Dịch Thần phải đưa em ấy đi bệnh viện..."

Nhưng mà, ban đầu đứa trẻ kia không thể giữ lại được, em trai cậu từ đâu tới?

Không ai tin tưởng lời Dịch Thần nói, chỉ coi cậu là đứa trẻ, ăn nói luyên thuyên mà thôi.

Sau đó nhỏ Dịch Thần cũng không nhắc lại nữa.

Chỉ là từ đó cảm giác của cậu đối với Mộ Uyển Nhu vô cùng hơi hợt.

***

Hôm sau, buổi sáng công việc bình thường.

Nhưng đến buổi chiều, một việc không ngờ ập tới, Vân Thi Thi mất việc.

Vốn là thời gian nghỉ trưa, Vân Thi Thi cầm trong tay tài liệu dự án định đưa cho Bộ trưởng, chân trước vừa mới rời đi, chân sau liền có mấy tên thanh niên ăn mặc kiểu côn đồ đến đánh bảo vệ của công ty bị thương, xông vào công ty của cô, hất tung cả một dãy bàn, lớn tiếng gọi tên cô.

Bọn họ xông vào, những người trong đại sảnh đều bị dọa sợ, mấy người đồng nghiệp nhìn những hình xăm chằng chịt trên người bọn họ thì nặn ở góc im re, thờ cũng không dám thờ mạnh. Nghe nói đây là bọn côn đồ nổi tiếng, hành hoành cả khu vực này, rất có thể lực. Ai cũng không hiểu người hiền lành như Vân Thi Thi làm sao lại chọc phải bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Bị Tìm Phiền Toái

Vân Thi Thi từ chỗ bộ trưởng trở về, nhìn thấy khung cảnh trước mặt cũng bị dọa cho sợ, nhất thời không biết nói gì, nhưng cô rất nhanh liền bình tĩnh lại.

Mấy thanh niên thái độ phách lối vừa nhìn thấy cô, biết được cô chính là Vân Thi Thi, liền tiến lên túm lấy cánh tay Vân Thi Thi lôi ra khỏi công ty.

Một người trong đó nhìn bộ dáng có vẻ là đại ca của nhóm này không chút lưu tình dơ tay lên tát cô một cái, hiển nhiên là rất tức giận, khí thế hung hăng nói vào mặt cô: "Mày chính là chị gái của con tiện nhân kia?"

Vân Thi Thi ngẩn ra, một tay che lấy bên má nóng hừng hực rồi đánh giá bọn họ, trước sau không kịp phản ứng cái người "tiện nhân" trong lời nói của bọn họ là chỉ ai.

"Hừ...! Mày có biết em gái yêu của mày nợ chúng tao bao nhiêu tiền không?" Người đàn ông nhai kẹo cao su, đôi mắt hướng xuống dưới liếc Vân Thi Thi.

Vân Thi Thi bộ dạng phục tùng, gắt gao nhắc môi, cũng không lên tiếng, trong lòng rất nhanh đã nghĩ ra ngọn nguồn.

Nghĩ đến Vân Na, tám phần là lại ở bên ngoài ăn chơi trác táng, rồi thiếu nợ người ta, nhà thì căn bản không có tiền, vì vậy bây giờ không có tiền trả, liền nhờ tới cô, sau đó nói cho bọn họ địa chỉ công ty của cô.

Vân Thi Thi âm thầm hối hận, ban đầu sợ ba có việc gì gấp cần, liền lạc với cô không được nên đã đem địa chỉ nơi mình làm việc đưa cho bọn họ, không nghĩ tới, lại dẫn đến mấy người này.

(Truyện được dịch bởi Smile 4ever Editor và được đăng tải tại Santruyen, vui lòng không xóa ghi chú này!)

Nhưng mà, cô không muốn thỏa hiệp với bọn họ. Không phải cô không có cốt khí, mà căn bản là sinh hoạt của cô đã vô cùng khó khăn thiếu thốn, nếu như thay Vân Na trả nợ, vậy thì học phí của Hữu Hữu biết kiếm đâu ra bây giờ.

Thấy cô im lặng không lên tiếng, đại ca kia con giận lại bộc phát, một tay tóm chặt cổ áo cô lên, tát thêm mấy cái lên mặt.

"Mày bị cầm rồi phải không? Không biết nói chuyện à? Nói đi, hôm nay không trả thì đừng mong lành lặn mà quay về!"

"Hay là không có tiền trả?" Mấy tên đàn em sau lưng lên tiếng, đôi mắt sáng như đèn pha chiếu lên bộ ngực cô, "Không trả tiền cũng được! Hãy ngoan ngoãn đi theo bọn ông. Không có tiền trả lại, không sao, còn có cách khác!"

"Đúng là như vậy, đáng đáp cô cũng không tệ. Có hứng thú tiếp bọn tao vui đùa một đêm, cô thấy sao?"

Sự dâm dục hiện rõ nụ cười của mấy tên côn đồ.

Vân Thi Thi trên mặt lúc xanh lúc đỏ, cảm thấy khó chịu. "Các anh nói chuyện tôn trọng người khác một chút!"

"Tôn trọng? Ha ha! Cô gái này, rất có khí chất nha!" Tên đại ca dừ tợn cười một cái, ngay sau đó lại tát cho cô một cái thật mạnh, "Con m* nó mày còn muốn ở đây ngông cuồng! Thiếu tiền không trả, còn lăm lòi!"

Vân Thi Thi từ từ xoa mặt đau nhức, tay còn lại lặng lẽ sờ sờ điện thoại trong túi, động tác nhỏ này bị mấy tên côn đồ nhìn thấy, người nợ chột nếm cổ tay cô, cầm lấy chiếc điện thoại của cô rồi ném xuống đất, giậm chân một cái, đập nát!

Vân Thi Thi cả kinh, đáy mắt hiện lên vẻ sợ hãi.

"Muốn báo cảnh sát à! Không nghĩ tới mày ngoài bị cầm mà bộ não còn bị hỏng nữa!" Tên đại ca hừ một tiếng, chột đem cô đẩy ngã xuống đất, hung hăng đá một cái vào bả vai cô, "Cho mày báo cảnh sát! Tao cho mày báo cảnh sát!"

"Đại ca, con tiện nhân kia không phải đã nói người đàn bà này có một đứa con trai sao, hình như là đang học ở nhà trẻ nào đó?" Một tên côn đồ vừa nói vừa ý tứ hàm xúc nhìn về phía cô.

Vân Thi Thi chợt ngẩng mặt, theo bản năng bật thốt lên: "Đừng... đừng tìm Hữu Hữu, đừng tìm nó! Tôi... tôi trả tiền cho các anh!"

Vân Thi Thi bình thường rất có lý trí, nhưng mà hễ cứ là chuyện liên quan tới Hữu Hữu, cô lập tức mất đi sự tỉnh táo.

Trở lại phòng làm việc, cô lật đật chạy đi lấy thẻ ngân hàng, bàn tay run lẩy bẩy, hốc mắt chưa xốt đỏ bùng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Công Việc Bị Mất

Rút mấy ngàn đồng, cuối cùng cũng trả hết số nợ của Vân Na cho họ. Mấy tên lưu manh hải lòng đếm tiền, hung hãn trợn mắt nhìn cô một cái, cuối cùng không “làm phiền” cô nữa, nghiêng ngàng rời đi.

Trở lại công ty, chủ phòng chạy đi tìm rồi gọi cô vào phòng làm việc, lấy lý do “Mang tới phiên toái cùng tổn thất lớn cho công ty” đuổi việc cô, sau đó để cô thu dọn đồ đạc một chút rồi vội vã đuổi người.

Lúc đứng giữa những tên côn đồ khi nãy, đối mặt với những lời uy hiếp của họ, Vân Thi Thi cũng chưa từng lộ vẻ xúc động, nhưng đến khi nghe tin mình sắp mất đi công việc này, vành mắt lập tức đỏ hoe.

Cô không chút để ý hình tượng bản thân, khóc lóc khẩn cầu giám đốc suy nghĩ lại đừng sa thải cô.

Cô còn có Hữu Hữu, không thể không có công việc này. Nếu mất đi nó, chi tiêu cho cuộc sống sau này biết phải lấy từ đâu?

Vân gia bên kia còn gánh vác một món nợ không hề nhỏ, mà Hữu Hữu đang nhỏ, lại đang vào thời điểm cần đến tiền, học phí ở nhà trẻ thì vô cùng cao, hơn nữa Hữu Hữu nhìn bình thường nhưng thực ra nó rất yếu đuối, chỉ riêng tiền cho việc mua thuốc dinh dưỡng bổ trợ... cộng thêm tiền sinh hoạt của hai mẹ con, con số ấy chẳng hề nhỏ chút nào.

Giám đốc thấy cô khẩn cầu như vậy, trên mặt không khỏi lộ vẻ xúc động lại pha chút bất đắc dĩ. Nếu thật tâm mà nói, Vân Thi Thi là một nhân viên rất ưu tú, cả bộ phận mạng lưới năng lực chuyên môn chỉ vẹn vẹn có một mình cô, kỹ thuật không thua gì các nhân viên lâu năm. Trong thời gian cô làm ở đây, trước giờ đều cần cù chịu khó, vô cùng cẩn thận với công việc.

Nhưng mà hôm nay, bởi vì chuyện của cô, phía trên tỏ thái độ xuống vô cùng không vừa lòng, tuyên bố phải sa thải cô, ông cũng không có biện pháp gì, quyền lực trong tay ông chưa đủ để làm chuyện đó, quả là "lực bất tòng tâm".

*Lực bất tòng tâm: Việc bản thân muốn làm nhưng khả năng bản thân lại không đủ

Cho nên, dù cho Vân Thi Thi có khổ sở cầu xin, quyết định vẫn không thể thay đổi.

Giờ tan việc, cô thu dọn qua một chút, liền rời khỏi công ty. Mấy nhân viên khác biết cô bị đuổi việc, có người vui cũng có người buồn.

Đa số mọi người trong công ty đều cảm thấy Vân Thi Thi là một nhân viên rất khá, vì vậy ai nấy đều lo lắng cô cướp đi cơ hội thăng tiến của mình.

Năng lực vượt trội, dung mạo xuất chúng, trưởng phòng đều thích cô, hàng năm tiền hoa hồng, tiền thưởng cuối năm đều cho cô nhiều nhất, người vừa đi, bọn họ cũng ủng hộ hơn nhiều.

Một số đồng nghiệp ngày thường có quan hệ với cô không tệ lắm, khi mới đến cô rất chịu khó, hay giúp đỡ mọi người, lại hoạt bát vui vẻ nên họ rất có hảo cảm với cô, khi biết cô bị sa thải, ai nấy đều cảm thấy tiếc nuối, liền xin cô phương thức liên lạc, cùng nhau tiễn cô ra cổng công ty.

Vân Thi Thi rời khỏi công ty, một người thất hồn lạc phách đứng trên đường, về mặt khổ sở nhìn dòng người qua lại.

Có lẽ do cô một mực thất thần cúi đầu không để ý, hoàn toàn không nhìn thấy đèn đỏ sáng lên, càng không nghe thấy tiếng động cơ của chiếc xe thể thao đang lao nhanh tới...

Kết....

Chỉ nghe một tiếng phanh xe chói tai, sắc bén như muốn xuyên thủng cả màng nhĩ, cô mới phản ứng được, nhưng cũng đã không kịp nữa rồi.

Chiếc xe thể thao lướt qua người cô, chợt cấp tốc dừng lại cách đó không xa.

Vân Thi Thi còn chưa kịp phản ứng, liền bị chiếc xe lao qua đúng phải, lập tức ngã nhào xuống đất, cả người đau dữ dội, đầu gối thì bị rách da, lúc này cô mới hoàn hồn lại.

Vân kiện trong ngực cô bị bay ra đầy đất, Vân Thi Thi ngạc nhiên ngược mắt, trong tầm mắt có chút mơ hồ là một chiếc xe Porsche hết sức xa hoa mắc tiền, thân xe tinh xảo, không chỗ nào không biểu dương sự tôn quý của nó.

Vân Thi Thi từng xem ở trong tạp chí giới thiệu những mẫu xe thể thao mới ra mắt, nghe nói là toàn cầu số lượng có hạn, còn là tư nhân đặt làm, trên đời chỉ vồn vện có ba chiếc.

Trên đầu gối đau rát, mới vừa va chạm xong, ống quần đã bị rách, đầu gối là điểm tiếp xúc đầu tiên xuống mặt đường, lúc này không ngừng chảy máu.

**Duyên phận đã đến, truyện bắt đầu hấp dẫn từ đây.

Đón xem diễn biến và chap truyện mới nhất tại trang cá nhân Nghiên Hy!

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Lần Thứ Hai Gặp Mặt

Không biết là tại đau hay tại cái gì, hốc mắt Vân Thi Thi đau xót, nổi lên chút ứ đọng, nước mắt không cách nào kiềm chế được nữa, trượt xuống gò má, từng giọt từng giọt rơi lên mặt đất, cô khổ sở thấp giọng thút thít.

Cô đã phiêu bạt từ nhỏ, cho dù sau đó có một ngôi nhà, nhưng căn nhà đó trừ Vân Nghiệp Trình ra, ai cũng không hoan nghênh cô. Họ luôn xa lánh, lạnh nhạt vì chê cô là trẻ mồ côi.

Cho tới bây giờ đều là không chỗ nương tựa, ngày hôm nay mất việc, thật không biết bản thân nên làm gì bây giờ.

Ủy khuất đã kiềm chế ở đáy lòng cô từ lâu nay đã được phát tiết, mấy ngày nay xảy ra biến cố liên tiếp, đã là cho cô một mối khó mà gánh vác.

Vân Thi Thi nhớ tới vừa mới đây thôi cô đã mất đi công việc của mình, lại bởi vì trả nợ thay cho Vân Na, trong người hiện giờ đã không còn đồng nào, trước mắt cô hoàn toàn là sự mù mịt.

Cho tới nay, cô đều rất kiên cường, nếu chỉ có một mình cô, những chuyện này cũng chẳng là gì to tát, dù gì từ bé tới giờ cô đã có khi nào hết chịu khổ đâu. Nhưng hiện nay cô phải nuôi con, Hữu Hữu là đứa bé ngoan, nó không có tội... Chỉ cần có nó ở bên cạnh, cho dù cô có khổ hơn nữa, mệt mỏi hơn nữa, cô vẫn cảm thấy cuộc sống tràn đầy niềm vui.

Nhưng mà, thực tế lại đem cô đánh cho thương tích đầy mình.

Hữu Hữu từng nói với cô, vào những lúc khó khăn, chỉ cần cười một cái là sẽ tốt. Một đạo lý mà hay đứa bé cũng có thể hiểu được như vậy, nhưng cô làm thế nào cũng không thực hiện được nó.

Vì vậy hôm nay, cô không dùng được nước mắt nữa.

Vân Thi Thi chặt vật bưng kín gò má bên phải, cứ ngồi dưới đất như vậy, thút thít thương tâm.

Cách đó không xa, chiếc Porsche tắt máy, cửa xe đẩy ra, một chiếc giày da tinh xảo chạm đất trước, Mộ Nhã Triết tao nhã xuống xe, tiện tay đóng cửa xe lại, trong tầm mắt anh liền thấy một cô gái cả người đồ trắng ngã ngồi dưới đất, cũng không nhúc nhích, khuôn mặt cúi thật thấp, có vẻ rất đáng thương. Cô gái đó nhìn rất trẻ tuổi, ước chừng chỉ khoảng mười chín, hai mươi tuổi, chẳng qua là nhìn có chút phong phanh, yếu ớt... Cô mặc một chiếc áo váy giản lược, bộ tóc dài đen bị gió phất lên có vẻ hơi xốc xếch, bù xù trên bờ vai, che đi đôi vai của cô.

Ăn mặc không hề bắt mắt, nhưng không làm huỷ hao chút vẻ đẹp nào của cô, ngược lại lại điểm thêm một tia yếu ớt, càng khiến cho lòng người thương xót.

Ánh mắt Mộ Nhã Triết chậm rãi rời khỏi người cô, thâm thúy và sâu thẳm. Không biết tại sao, khi nhìn cô gái ấy, lại khiến trái tim lạnh giá bấy lâu của anh đập thật mạnh, luôn cảm thấy nhìn cô có chút quen mắt, giống như đã từng gặp qua cô ở đâu đó.

Chẳng qua là hôm nay cô luôn cúi thấp đầu, nên không biết dung mạo của cô như thế nào.

Mộ Nhã Triết khẽ nhéo đôi mi, nhẹ nhàng đến gần cô, ở trước mặt cô ưu nhã ngồi xuống, đôi mắt phượng hơi rũ, ánh mắt lạnh như băng nhìn lướt qua vết thương trên đầu gối của cô. Chỉ thấy trên đôi chân dài trắng nõn, bắt ngờ pha điểm đỏ chói, máu tươi đỏ thẫm chảy dọc theo đôi chân xinh đẹp, từng chút, từng chút rơi xuống đất.

Trông mắt anh một lần nữa khám xét quét cả cả người cô, không thấy vết thương nào khác, nhìn cô như vậy, có lẽ chỉ là sát sát ngoài da một chút mà thôi, không ảnh hưởng tới xương cốt.

Cũng may thương tích không nghiêm trọng, chỉ là trầy chút da, nhưng thấy cô khó thật thương tâm, thật giống như bị cái gì uy khuất lớn lắm, cũng không biết cái uy khuất đó là gì... Nhưng khi nhìn bộ dạng cô thê thảm như vậy, ngã dưới đất co quắp giống giư con mèo bị chủ nhân vứt bỏ.

Mộ Nhã Triết nhìn thấy, trên mặt chưa nhìn ra được biểu cảm gì.

Vốn là tâm tình cô chút phiền muộn, u ám bộc phát. Từ trước đến nay mỗi khi tâm trạng anh không tốt hay có thói quen đi trên đường lướt nhanh như gió. Tâm tình phiền muộn nên quả thực anh cũng không có chú ý phía trước cho lắm, cũng hoặc là cô nhìn quá mức gầy gò, lại mặc quần áo trắng, ốm yếu như vậy... cho đến khi tới gần cô anh mới thấy, lúc này liền phanh xe gấp nhưng đã không kịp nữa rồi, cuối cùng vẫn va phải cô, nhưng cũng may là cô chỉ bị thương ngoài da.

Thấy cô yên lặng, nước mắt không ngừng chảy, Mộ Nhã Triết cũng không có ý định lãng phí nhiều thời gian nữa, cúi đầu lấy ví ra, từ trong đó cầm mấy tờ tiền, mặt không đổi sắc đưa tới

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Khuôn Mặt Xa Lạ Lại Quen Thuộc

Đối với anh mà nói, vấn đề có thể dùng tiền để giải quyết, thì đó không phải là vấn đề.

Anh chỉ muốn xử lý nhanh gọn lẹ mấy việc kiểu như thế này.

Vân Thi Thi hơi ngược mắt, nắm ngón tay thon dài của anh, khớp xương rõ ràng, ngón áp út đeo một chiếc nhẫn kim cương vô cùng đắt tiền, nhìn một cái liền thấy được thân phận anh cao quý cỡ nào.

Chẳng qua là nhìn thấy tiền trong tay anh đưa tới, cô không kìm được hơi sững sờ, nhất thời quên cả khóc.

Thấy cô không lên tiếng, Mộ Nhã Triết cho rằng cô không hài lòng với số tiền này, nhếch mi, "Không đủ?"

Anh chưa phải chưa thấy qua người có lòng tham, vì thế cho rằng cô gái trước mặt này chắc cũng là như vậy, nghĩ cô chê số tiền anh đưa vẫn còn ít.

Không đợi cô đáp lại, anh khẽ cong mắt, lấy lấy thêm vài tờ tiền từ trong ví đưa tới, anh không có thói quen đem theo nhiều tiền mặt trong người, vì vậy trong ví cũng chỉ có hai ngàn đồng, nhưng để băng bó vết thương thì số tiền ấy đúng là đã quá nhiều.

Vân Thi Thi sững sốt, hiển nhiên là kinh ngạc không thôi đối với hành động này của anh. Mà ở trong mắt người đàn ông, ánh mắt hiển nhiên lạnh lùng đi ít nhiều.

Người phụ nữ này, tựa hồ so với tưởng tượng của anh còn tham lam hơn nhiều.

Mộ Nhã Triết lạnh lùng cười một tiếng, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, lộ ra ý cười trào phúng, dứt khoát lấy tất cả tiền mặt trong ví ra, cũng không để ý cô có muốn hay không, anh quả thực không muốn lãng phí thời gian với cô, thấy trên người cô không có túi, liền đem tiền gấp thành một cục, đi đến sát người cô, nhét tiền ấy vào trong ngực cô.

Đầu ngón tay lạnh như băng như có như không khẽ chạm vào da thịt cô, động tác mập mờ, khiến cho Vân Thi Thi không kiềm được run rẩy sợ hãi, khẽ nâng mặt lên, xuyên qua mí mắt nhìn thấy người đàn ông trước mặt, thấy đôi môi anh khẽ nhếch hiện lên một nụ cười lạnh lùng, đúng hơn là một cái nhếch môi khinh bỉ.

Người đàn ông tuấn mỹ trước mặt này, thân cao mét tám mét chín, dung mạo đẹp giống như thiên thần vậy.

Đôi mi anh tuấn, cái cằm kiêu ngạo, góc cạnh rõ ràng, nhất là cặp mắt phương thâm thúy vạn người mê kia cùng con ngươi đen láy, vô cùng động lòng người. Nhìn một cái là biết người đàn ông này đã trải qua bao nhiêu "gió tanh huyết vũ"...

Tuy là nụ cười, nhưng là lạnh như băng không có chút nhiệt độ nào trong đó cả. Nhìn cô, trong mắt anh ta cũng chỉ hiện lên chút vẻ thương hại.

Thương hại? Tại sao anh ta lại dùng ánh mắt này để nhìn cô.

Trong lúc nhất thời, uy khuất cùng tức giận tích trữ trong lòng đã lâu, nghiêng mình ra, hiện lên qua ánh mắt cô!

Một lát sau, cô lại thấy anh ta móc ra một tờ giấy ký tên lên đó, nét chữ rồng bay phượng múa viết ra một dãy số ném vào tay cô, "Nếu vẫn không đủ, viết lại con số vào đây."

Cử chỉ của anh ta như vậy, nhất thời khiến cho con giận dữ của Vân Thi Thi bùng phát.

Động tác này, vô tình là sự nhục nhã cho cô.

"Tiên sinh, anh đây là ý gì, anh rất có tiền sao?" Trong mắt cô tức giận, giọng phần nộ kêu lên, "Đừng người bị thương, cũng không có nói một tiếng xin lỗi, anh cho rằng việc gì cũng có thể đem tiền ra để giải quyết, đuổi người đi sao?"

Vân Thi Thi cũng không phải người hay tranh cãi vô lý, cô biết chính cô cũng có chỗ sai, đi bộ không nhìn đường, không chú ý đèn đỏ là lỗi của cô, nhưng nhìn thái độ anh ta từ trên cao ném một cục tiền vào ngực cô như của bố thí vậy, điều này càng làm cô tức giận.

Vì vậy, cô chẳng qua là lạnh lùng trợn mắt nhìn anh ta thêm một cái, không nhiều lời nữa.

Chỉ là một tên "hạ trùng bất khả dĩ ngữ băng" mà thôi.

*Hạ trùng bất khả dĩ ngữ băng (夏虫不可以语冰!): Thành ngữ của Trung quốc, nôm na là con ve mùa hè thì không biết băng tuyết mùa đông nó như thế nào. Con ếch dưới đáy giếng thì không biết biển rộng bao xa... Ý mỉa mai Mộ Nhã Triết.

Vân Thi Thi ngẩng đầu lên, lấy tất cả tiền trong ngực ra, một tay kia thì tự ý túm lấy bàn tay to lớn của anh ta, lấy tiền đập thật mạnh vào đó. Ý kiêu căng của anh rồi cắt đi.

Trong một chớp mắt kia khi Vân Thi Thi ngẩng mặt lên, con người tuấn tú nhìn thẳng cô một cái, nụ cười lạnh lùng trên mặt Mộ Nhã Triết thoáng cứng đờ, cả người một trận co rúc một cái. Ngay sau đó con mắt sâu như vực thẳm nhìn lại một cái.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Thế Nhưng Là Cô

Cái khuôn mặt quật cường này, làm cho trái tim anh đập mạnh, trong lúc nhất thời, mạch suy nghĩ bay xa.

Vân Thi Thi cũng không thêm để ý anh ta nghĩ gì, biểu cảm ra sao, mu bàn tay tùy tiện đưa lên lau đi vài hạt nước mắt còn đọng lại, quật cường nói: "Vị tiên sinh này, là tại tôi không tốt, đứng giữa đường mà không chịu để ý, anh không cần bưng cái bộ mặt cao cao tại thượng ấy kiểu như bố thí cho tôi vậy, tôi không cần!"

Dứt lời, cũng không để ý đến anh ta nữa, coi như không tồn tại, Vân Thi Thi cúi người xuống nhặt tất cả văn kiện là rơi khi nãy lên, cũng không thêm quay đầu lại nhìn, nghênh ngang rời đi.

Mộ Nhã Triết lạnh người nhìn bóng lưng cô xa dần, có chút hoảng hốt, thật lâu sau đó mới thu ánh mắt lại.

Cái vẻ mặt quật cường cùng ánh mắt đó, đột nhiên khiến cho suy nghĩ của anh kéo đi xa ngàn dặm!

Trí nhớ cứ như vậy ào ào quay lại, nhớ mông máng một đêm kia, anh ép cô gái ấy nằm im dưới thân mình, buộc cô chịu đựng tất cả phát tích của anh.

Vẫn nhớ anh hưng phấn tiến vào thân thể mềm mại của cô, động tác dồn dập khiến người ta nghẹt thở.

Anh tùy ý chiếm cô làm của riêng, nhìn cô cung phụng dưới người anh, mặt mũi khóc thê thảm, nhưng chẳng hiểu sao anh lại thích nhìn cô khóc như vậy.

Cô rõ ràng yếu ớt như một đứa bé gái vậy, yếu ớt như bọt biển, vừa chạm vào liền làm vỡ.

Ở trước mặt anh, cô vậy mà cứ trưng ra bộ mặt quật cường đó, dè dặt để bảo toàn chút tôn nghiêm đáng thương của bản thân.

Đàn ông đa số đều thương hại những cô gái như thế. Tất cả đàn ông trên thế giới này, dù có lạnh lùng cao cả đến đâu, thì sâu thẳm trong trái tim họ vẫn luôn có một chút mềm mại, chỉ là họ có tìm được thứ để "chút mềm mại" ấy bộc phát hay không thôi.

Anh tuy cao ngạo, nhưng cũng không ngoại lệ.

Khác với những người phụ nữ khác, cô không màng thế sự, trên mặt đều là vẻ ngây thơ, nhưng lại không phải trẻ trung, mà giống như trái cây chưa chín muồi, cắn một cái sẽ cảm thấy vô cùng chua chát.

Một cô gái non nớt, ngây thơ như thế, vậy mà hết lần này tới lần khác bắt ngờ khiêu khích dục vọng anh đè nén bấy lâu nay nổi lên.

Muốn cô, cả thân thể như phản bội anh hò hét đòi được đến bên cô, cho đến sau đó, cái gọi là "công thức hóa" không còn tác dụng nữa, hoàn toàn bị

vứt qua một bên, anh muốn hoàn toàn chiếm lấy thân thể cô, chiếm lấy cô. Cứ triển miên như vậy đến giây phút cuối cùng.

Sau đêm đó anh có suy nghĩ một chút, ý nghĩ đó đơn giản chỉ là nhát thoi. Mộ Nhã Triết anh từ khi nào lại bị một người đàn bà đầu độc? Nhưng anh không cách nào điều khiển được bản thân. Khả năng nhẫn nại của anh từ trước đến nay vô cùng tốt. Nhưng ở trên người cô, cơ thể của anh tựa như chẳng phải của anh nữa!

Mấy ngày sau, anh bức mình không nghĩ đến chuyện đó, cô gái đó nữa. Nhưng thực tế, mọi cố gắng của anh đều vô dụng.

Từ nhỏ, anh đã được truyền thừa dòng máu của đế vương, từ trước đến nay ông trời đều ưu ái anh, cộng thêm khả năng kiềm chế của anh vô cùng tốt. Đến bây giờ chỉ có anh bá đạo nắm người khác trong tay, chứ chưa có một ai có thể ràng buộc được anh.

Anh không thích cảm giác bản thân bị mất khống chế, bất luận là vì phụ nữ, hay là vì cái gì khác.

Trong tiềm thức anh luôn bài tẩy loại trói buộc này.

Nhưng mà, thân thể anh, lại có chút mê luyện loại tư vị này.

Mộ Nhã Triết cong môi, quay người lại, dư quang bỗng nhiên nhìn thấy một tấm giấy chứng nhận rơi trên mặt đất. Anh chậm rãi tiến đến, nhặt tờ giấy chứng nhận kia lên, hóa ra là của cô vừa làm rơi.

Trong hốt hoảng, cô không kịp nhìn thấy chứng minh nhân dân của mình rơi trên mặt đất.

Mộ Nhã Triết không khỏi cười một tiếng, lấy điện thoại di động ra.

"Ngã Luân, thay tôi điều tra một người!"

"Dạ, tổng giám đốc, người đó tên là..."

Trên giấy chứng minh nhân dân, là hình ảnh thiếu nữ xấu hổ cười để lộ hai núm đồng tiền, đôi mắt sáng rực rỡ có hồn, tỏa sáng giống như ánh mặt trời.

* Ở Trung Quốc, giấy chứng minh nhân dân hay còn được gọi là thẻ căn cước!

Đôi mắt ấy, giống như làm điên đảo cả thế gian.

Anh chậm rãi nói: "Vân Thi Thi!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Bánh Bao Cua, Hẹn Gặp Lại

Vào thời gian này, nhà trẻ chuẩn bị tan lớp, vốn hôm nay cô định đưa Hữu Hữu đi ăn món bánh bao cua mà nhóc thích nhất.

Vì vậy cô bảo Hữu Hữu sau khi tan học thì ở lại trường đợi cô.

Nhưng mà Vân Thi Thi không muốn đi đón Hữu Hữu trong bộ dạng lồi thoi lếch nhếch như bây giờ, vì vậy vội vàng đón xe trở về nhà, thay quần áo sạch sẽ, lại chuẩn bị thêm một chút.

Vậy nên thời điểm khi cô đến trường, tất cả những đứa trẻ khác đều đã về hết rồi, duy chỉ còn lại Hữu Hữu đáng người nhỏ bé, cô đơn ngồi ở cửa.

Nhìn từ xa xa, chỉ thấy cậu cúi đầu, trên tay hình như đang cầm một thứ gì đó, nhìn đến xuất thần.

Vân Thi Thi đi xuống hui quanh trong lòng mình, vỗ một cái lên gò má, cô mỉm cười, đi tới chỗ Hữu Hữu.

"Hữu Hữu!"

Hữu Hữu ngẩng đầu lên, thấy là cô tới, trên mặt lập tức giương lên một nụ cười tươi đến là sáng lạng, nhảy xuống chỗ ngồi, vui sướng chạy tới chỗ cô, dang hai tay ra.

"Mẹ, ôm con, ôm Hữu Hữu đi..."

Vân Thi Thi hơi cúi thấp người, cậu nhóc lập tức chạy tới nhào vào ngực cô, giống như cây bông mềm mại ôm lấy hông cô.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của cậu cọ cọ một cái thân mật vào gáy cô, cái miệng nhỏ nhắn chu lên có chút ủy khuất: "Mẹ làm sao bây giờ mới đến? Hữu Hữu chờ mẹ thật lâu, thật lâu rồi..."

"Thật xin lỗi, Hữu Hữu, trong công ty mẹ xảy ra chút chuyện, cho nên mới bị trễ."

"Vâng, vậy thì Hữu Hữu tha lỗi cho mẹ!" Đầu nhỏ cậu bé nâng lên, ánh mắt cong cong ôn nhu đến mê người, ánh mắt sáng ngời giống như ánh mặt trời.

Hữu Hữu khẽ mỉm cười, tiếp đó cái miệng nhỏ chu lên vẽ mặt thảm hại, bàn tay nhỏ bé khẽ vỗ vỗ một cái, có chút than phiền nói: "Mẹ! Hữu Hữu đói bụng lắm, mẹ nói sau buổi học hôm nay sẽ dẫn con đi ăn bánh bao cua! Khi nào chúng ta có thể đi vậy mẹ?"

Vân Thi Thi nghe vậy, sắc mặt hơi thay đổi một chút, trong bụng có chút khó xử.

Tất cả tích góp mấy năm nay của cô đều để ở trong thẻ ngân hàng, nhưng hôm nay đã thay Vân Na trả hết cho mấy tên côn đồ rồi.

Hôm nay khi cô từ chức, giám đốc liền tính toán hết tiền lương tháng này cùng tiền thưởng thành tích, nhưng phải đến ngày mai mới có thể chuyển vào tài khoản của cô, dưới mắt, cô nhìn túi của mình có chút khó xử.

Bánh bao cua là món Hữu Hữu thích ăn nhất, chẳng qua là quá đắt, cũng chỉ có những dịp đặc biệt, hoặc là cô lĩnh lương hay tiền thưởng chuyên cần... mới có thể dẫn Hữu Hữu đi ăn một lần.

Trong lòng Vân Thi Thi có chút khổ sở, ngược mắt nhìn về phía Hữu Hữu, bàn tay nhẹ nhàng xoa lên gò má trắng trẻo của cậu, nửa dụ dỗ nói: "Hữu Hữu, hôm nay tạm thời ăn cơm ở nhà được không..."

Vừa dứt lời, nụ cười trên mặt Hữu Hữu đột nhiên cứng đờ, ngay sau đó con mắt rũ xuống, cái miệng nhỏ nhắn khẽ trề môi, mi tâm hơi vặn, nhỏ giọng lầm bầm:

"Mẹ đã nói, không thể không giữ lời..."

Cậu nắm tờ giấy kia chặt chẽ trong tay, khuôn mặt nhỏ hiện lên vẻ thương tâm, thoáng cái đỏ bừng, hàm răng cắn chặt lấy môi, hàng lông mi đen nhánh khẽ dính lại, những giọt nước mắt trong suốt của cậu bắt đầu rơi xuống.

Vân Thi Thi thấy cậu lại phải chịu uất ức mà rơi nước mắt, lập tức bối rối, tay chân luống cuống nâng tay phải lên khẽ lau đi nước mắt trên mặt cậu, khẽ sờ nói: "Hữu Hữu đừng khóc! Mẹ đã đáp ứng với con, nhất định mẹ sẽ làm được mà... chỉ là hôm nay... mẹ..."

Vân Thi Thi nhất thời ấp úng, tựa như chưa kịp tìm được từ thích hợp vào lúc này.

Hữu Hữu khẽ quay mặt đi chỗ khác, hình như có chút giận dỗi.

Do dự hồi lâu, Vân Thi Thi cắn răng, cuối cùng vẫn phải đem chuyện mình bị mất việc nói cho cậu, cô không muốn ở trong lòng con trai mình lưu lại những ấn tượng không tốt về cô, nói lời nhưng không giữ lời.

"Mẹ xin lỗi, Hữu Hữu! Mẹ hôm nay, bị công ty đuổi việc, cho nên..."

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: Đồ Của Chồng Cô Thì Cô Tất Nhiên Được Xem

Hữu Hữu nghe vậy, có chút kinh ngạc nhìn về phía cô, con mắt mở thật to, "Sao lại như thế, mẹ làm chuyện gì sai sao?"

Vân Thi Thi lắc đầu một cái, nhẹ nhàng xoa đầu cậu: "Không phải, ngày mai mẹ sẽ đi tìm việc làm, mẹ lợi hại như vậy, nhất định sẽ có thể tìm được công việc lương cao hơn bây giờ! Đến lúc đó, ngày nào mẹ cũng dẫn Hữu Hữu đi ăn bánh bao cua, có được không nào..."

"Được ạ..." Đôi mắt Hữu Hữu híp lại, ngoan ngoãn gật đầu một cái, thừa lúc Vân Thi Thi không chú ý, hai tay cầm tờ thông báo gửi phụ huynh của trường học cất vào cặp, đeo lên sau lưng, không để cho cô nhìn thấy. Cậu ngẩng đầu lên, cười một cái: "Mẹ, về nhà thôi!"

Vân Thi Thi hiển nhiên không có chú ý đến hành động này của cậu, vì vậy cũng không biết cậu vừa giấu đi cái gì.

Cho đến buổi tối mấy ngày sau.

Dùng bữa tối xong, Hữu Hữu ngoan ngoãn thu dọn chén đĩa, cầm từng cái từng cái đem vào phòng bếp, rửa chén có chút vụng về. Bàn tay nhỏ kỳ cọ cái bát, vô cùng nghiêm túc như ông cụ non.

Cậu từ nhỏ đã biết giúp Vân Thi Thi phụ một chút việc nhà, những việc mà không phải đứa trẻ 6 tuổi nào cũng có thể làm được.

Vân Thi Thi lục tung lên, cuối cùng mới tìm thấy một chiếc điện thoại di động cũ trước đây, cho thẻ sim vào, mở máy, lúc này liền thấy mấy cuộc gọi nhờ cô giáo chủ nhiệm của Hữu Hữu gọi cho cô, gọi lại.

Chủ nhiệm lớp nhận được điện thoại của cô, liền kể cho cô chuyện sắp tới lớp tổ chức cho các bé đi chơi một chuyến, giấy thông báo gửi về nhà đã phát được mấy ngày, nhưng Hữu Hữu mãi vẫn chưa ghi danh, vì vậy liền gọi cho cô đề nghị ý kiến.

Vân Thi Thi hơi bất ngờ, hiển nhiên cô không biết đến chuyện này, vì vậy lặng lẽ công Hữu Hữu, mở túi nhỏ của cậu, rồi sau đó lấy ra một tờ đơn chính tề.

Cuộc điện thoại kia, giọng chủ nhiệm lớp tỏ ra có chút bất mãn với cô, nghĩ cô không đồng ý cho Hữu Hữu đi chơi: "Thứ cho tôi nói thẳng, Hữu Hữu nhất định rất muốn đi chơi với các bạn cùng lớp, huống hồ chi phí cũng không nhiều... Không biết nhà chị là kinh tế khó khăn hay là không muốn cho Hữu Hữu đi?"

Vân Thi Thi vội nói: "Không có, ngày mai tôi sẽ nộp chi phí đầy đủ!"

Cúp điện thoại, thần sắc Vân Thi Thi có chút phức tạp, cô nhìn tờ đơn kia, sau đó lấy bút ký tên mình lên.

Tập đoàn Mộ Thị.

Mộ Uyển Nhu đi vào phòng làm việc của tổng giám đốc, lại thấy Mộ Nhã Triết không có ở đây, mà cô thấy thư ký Ngã Luân đang đem tới một chồng tài liệu gì đó rất dày đặt trên mặt bàn, thấy Mộ Uyển Nhu, cậu ta lập tức cúi đầu mỉm cười chào hỏi.

"Phu nhân!"

"Ừ." Mộ Uyển Nhu đáp một tiếng, nhìn xung quanh một vòng, nhìn cậu ta hỏi: "Mộ tổng đi đâu rồi?"

Ngã Luân cung kính trả lời: "Tổng giám đốc hiện không có ở công ty!"

"Vậy anh ấy đi đâu?"

"Tập đoàn Mộ Thị ta chiều nay có đi bàn luận hợp tác với tập đoàn Nhã Nguyên, khi nào trở lại, tôi tạm thời cũng chưa rõ."

"Vậy à..." Mộ Uyển Nhu gạt đầu một cái, tầm mắt ngay sau đó dừng lại trên phong thư rất dày đặt trên bàn làm việc kia, đi tới, cầm nó lên, ngẩng đầu giờ về phía cậu ta hỏi: "Đây là cái gì?"

Ngã Luân ngăn ra, do dự chốc lát, ngay sau đó trả lời nói: "Đây là tài liệu hôm qua tổng giám đốc sai tôi điều tra."

"Tài liệu? Tôi có thể xem chứ?" Mộ Uyển Nhu thử dò hỏi.

Ngã Luân không đáp, mắt nhìn mũi mũi nhìn tin, Mộ Uyển Nhu cũng không để ý cậu ta, cô là Phu nhân Tổng giám đốc, là con dâu của Mộ Gia, đồ của chồng cô chẳng lẽ cô không thể xem sao? Vì vậy liền tự ý xé phong thư kia, dè dặt lấy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Bí Mật Của Mộ Uyển Nhu

Ngã Luân là trợ thủ đắc lực của Mộ Nhã Triết, vì vậy làm việc vô cùng hiệu quả, kể cả điều tra những việc cơ mật, chứ đừng nói đến điều tra một thường dân như Vân Thi Thi, chỉ vòng một ngày, anh đã điều tra tài liệu rõ ràng, sau đó chỉnh sửa lại đưa đến phòng làm việc, nhưng không nghĩ tới lại gặp phải Mộ Uyển Nhu. Đứng trước mặt cô ta, cậu chỉ là thằng cấp dưới, đương nhiên sẽ không có quyền lên tiếng, vì vậy cũng không có ngăn cản.

Tài liệu điều tra được rất đầy đủ, xếp thành một chồng thật dày, vẫn cũng hay mà tranh cũng đẹp.

Mộ Uyển Nhu lật từng trang từng trang, từ bối cảnh gia đình cận kề, trường học tốt nghiệp, thậm chí là lý lịch công việc... liệt kê rõ ràng.

Cô vốn là có chút kinh ngạc, đây hiển nhiên là một cô gái rất bình thường, không biết anh ấy điều tra mấy thứ này để làm gì. Nhưng mà càng xem tiếp, cô càng cảm thấy có cái gì không đúng.

"Vân Thi Thi?" Cái tên này có chút ấn tượng mơ hồ đối với cô, nhưng cũng không rõ ràng lắm. Cho đến trang tiếp theo, sắc mặt Mộ Uyển Nhu bỗng nhiên biến đổi.

Đây là cô gái mang thai hộ sáu năm trước? Không trách cô luôn cảm thấy cái tên này có chút quen thuộc. Sáu năm trước, cô cùng Mộ Nhã Triết đính hôn, nhưng qua kiểm tra thì phát hiện cô không thể sinh con, cô gái này, chính là Mộ lão gia đích thân chọn lựa.

Trong lòng Mộ Uyển Nhu có chút nghi ngờ, thậm chí là bất an, cô không hiểu Mộ Nhã Triết vì sao lại đi điều tra cô gái này?

Theo ghi chép trong này, cô gái Vân Thi Thi này còn có một đứa con trai sáu tuổi, tên là Vân Thiên Hữu!

Vân Thiên Hữu?

Sáu tuổi... bằng tuổi với Mộ Dịch Thần...

Mộ Uyển Nhu nheo mắt lại, cô vẫn còn nhớ, ban đầu cô gái kia mang thai chính là sinh đôi cùng trứng, nhưng bởi vì sinh non, cộng thêm khi ở trong bụng mẹ đã bị anh trai cướp mất chất dinh dưỡng, vì vậy người em lúc sinh ra đã không còn hô hấp liên qua đời khi chưa kịp nhìn thế giới này.

Trong lòng Mộ Uyển Nhu có một loại dự cảm xấu. Cô vội vàng lật thêm vài tờ, hết tài liệu của Vân Thiên Hữu, trang tiếp theo hiện lên một cái tên, thấy nó, lòng bàn tay cô bóp chặt, đồng thời trong lòng cũng hiện lên một tia tức giận.

Trong túi hồ sơ còn có một sấp hình ảnh, cô vội vàng lấy hết những tấm ảnh đó ra ngoài, từng tờ từng tờ lướt qua, trong đó là một đứa bé trai rất đẹp, bối cảnh đều là ở nhà trẻ.

(Theo lý thuyết thì ở Việt Nam trẻ em 6 tuổi sẽ vào lớp một nhưng tác giả một mực ghi rằng Hữu Hữu đang học ở nhà trẻ (幼稚园)... Đoạn này mình sẽ để nguyên!)

Đứa bé kia ngũ quan thanh tú, góc cạnh rõ ràng, hơn nữa so với Dịch Thần còn giống nhau như đúc.

Đầu ngón tay bỗng nhiên xiết chặt, bóp nát tấm ảnh.

Mộ Uyển Nhu cắn chặt môi!

Chẳng lẽ đứa bé kia ban đầu không bị chết non?

Hay nói cách khác, đứa bé đó vẫn luôn bị người phụ nữ kia giấu đi?

Mộ Uyển Nhu trong đáy lòng một trận hoảng loạn, càng nghĩ lại càng thấy rùng mình.

Người phụ nữ Vân Thi Thi này rốt cuộc có tâm tư như thế nào? Đứa bé kia rõ ràng không bị chết non, cô ta tại sao lại không nói ra? Hay là nói, cô ta muốn mượn quyền nuôi dưỡng đứa bé này, sau đó quay lại Mộ Thị đòi tiền?

Có lẽ, dã tâm của cô ta không đơn giản là như vậy! Chẳng lẽ cô ta muốn mượn đứa bé này, có ý đồ khác với Mộ Thị?

Dẫu sao, máu mủ ruột thịt, cô ta mới là mẹ ruột của hai đứa bé!

Mà cô, hôm nay mặc dù con dâu Mộ gia, phu nhân của Mộ Dịch Thần, nhưng mà hai đứa bé kia một phần ruột thịt với cô cũng không có.

Từ xưa tới nay, mẫu băng tử quý, dù là gia tộc lớn cũng không thoát khỏi quy luật này.

*Mẫu băng tử quý: Coi trọng ruột thịt, máu mủ

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Bí Mật Chôn Dấu Nhiều Năm

Sắc mặt Mộ Uyển Nhu nhợt nhạt thất sắc, đầu ngón tay có chút run rẩy. Ngã Luân đứng một bên, thấy sắc mặt cô có chút khác thường, cẩn thận mở miệng: "Tổng tài phu nhân, cô thế nào rồi?"

"Không có gì!" Cô cố gắng trấn định lại, nhưng mà một tấm hình khác rơi ra, ánh mắt cô chuyển qua đó, vừa nhìn thấy nó, cả người cô bỗng như lạc vào một hầm tối không có lối ra.

Trong hình, cô gái mặc đồng phục, đứng trước cổng trường đại học, nở nụ cười rực rỡ mê người. Mộ Uyển Nhu con mắt ngạc nhiên, hiển nhiên là không ngờ tới con những tấm hình khác, nhưng hình ảnh liên quan đến Vân Thi Thi không nhiều, lác đác vài tấm, nhưng ở trong lòng Mộ Uyển Nhu có ấn tượng không thể xóa nhòa với khuôn mặt này.

Là... là cô ta!

Không thể nào! Sẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Mộ Uyển Nhu không còn cách nào che giấu vẻ kinh hoàng thất sắc trên mặt, đặt tấm hình sang một bên, nhặt lấy những tài liệu liên quan tới Vân Thi Thi xem lại một lần nữa. Lúc trước cô cũng không để ý, vì vậy chỉ lướt qua nhanh như gió, nhưng mà hôm nay, cô cẩn thận đọc từng chữ từng chữ một.

Cho đến khi tầm mắt dừng lại ở ba chữ "Viện mồ côi", tâm trạng cô bỗng nhiên bất an.

"Cô ta..."

Mộ Uyển Nhu há miệng nói ấp úng không nên lời, ánh mắt chặt chẽ nhìn tài liệu trong tay, không thể nói nổi một câu hoàn chỉnh. Ngã Luân thấy ánh mắt cô đơ ra, ánh mắt liếc qua đồng hồ tài liệu một chút, còn tưởng là cô không hiểu, vì vậy ở một bên đứng giải thích cho cô.

"Vân Thi Thi, cha sinh mẹ đẻ không rõ, thân thể không có gì đáng kể, khi sáu tuổi thì bị đưa vào viện mồ côi, tám tuổi thì được Vân Gia nhận làm con nuôi, năm nay hai mươi ba tuổi, tốt nghiệp đại học La Lan, cũng là cô gái sáu năm trước sinh con thuê.

"Viện Mồ Côi..."

Mộ Uyển Nhu nhìn giấy trắng mực đen trước mặt, cả người run sợ, trí nhớ nhanh chóng trở lại về ngày hôm đó, ngày mà lần đầu tiên cô nhìn thấy cô ấy.

Mười lăm năm trước.

Thánh đức viện mồ côi.

Khi đó Mộ Uyển Nhu cũng chỉ là một cô nhi đến xin nuôi, bởi vì có một khuôn mặt dễ thương, ở trong viện mồ côi được mọi người vô cùng yêu thích, được sủng bái gọi là công chúa, ai ai cũng muốn chơi với cô.

Nhưng mà những đứa trẻ ở đây, nhưng nếu so sánh với những đứa trẻ bình thường thì hoàn toàn không giống. Mặc dù bề ngoài chung sống hài hòa, nhưng bên trong, đều âm thầm so tài. Mỗi ngày viện mồ côi sẽ có người đến nhận nuôi, ai dung mạo đẹp mắt một chút, hoặc khéo léo, hiểu chuyện một chút, sẽ có cơ hội được nhận nuôi.

Nhưng Mộ Uyển Nhu, đã tâm từ khi còn nhỏ của cô đã không bao giờ chịu thua.

Mẹ cô là gái đấm bóp phục vụ quầy rượu, thân phận卑微, sinh cô ra liền ném cô ở cửa bệnh viện, sau đó cô được một đôi vợ chồng nghèo nhất được đem về nuôi, qua mấy năm cuộc sống nghèo khổ. Cho đến một lần bị tai nạn, cô trở lại thành cô nhi một lần nữa, bị đưa vào viện mồ côi, từ đó trở đi, cô tự nói cho mình, cô muốn có cuộc sống tốt hơn, được người có tiền nhận về nuôi.

Ngày này, có một bé gái bảy tuổi tới, nghe nói mẹ bị bệnh qua đời, cô ấy liền bị đưa vào đây.

Cô gái ấy, mặc dù cả người bẩn thỉu, dung mạo lại hết sức thanh tú, xinh đẹp. Mộ Uyển Nhu nhìn thấy trên người cô có một miếng ngọc bội, giá trị chắc không rẻ, liền thừa dịp khi cô ấy đang ngủ, chiếm lấy làm của mình.

Cô gái tỉnh lại, phát hiện không thấy miếng ngọc bội, vừa khóc vừa âm ỉ, song khi đó Mộ Uyển Nhu trong nết đấm bạn nhỏ rất có uy tín, căn bản không có ai tin cô là người trộm ngọc bội, đều cho rằng nhỏ Thi là nói điều.

Cho đến một ngày, một người đàn ông nhìn giàu sang đi tới cô nhi viện, hỏi cô chuyện trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Cướp Đoạt Thân Phận Thiên Kim

Trên người ông cụ lấy ra một mảnh ngọc bội, kết quả là giống như đúc miếng ngọc bội của cô, đem hai miếng ghép lại với nhau thì vừa khít như in.

Cô cũng không biết chuyện, chỉ nói miếng ngọc bội này là mẹ để lại cho cô, ông cụ tin là thật, liền đem cô đưa về chỗ ở Mộ Gia, đặt tên cô là Mộ Uyển Nhu, cũng rất nhanh sau đó, khi cô chỉ mới mười bốn tuổi đã tổ chức đính ước cùng Mộ Nhã Triết.

Trong phòng làm việc, những suy nghĩ ùn ùn trở lại, Mộ Uyển Nhu ngơ ngác ngã ngồi trên ghế salon, một tay đỡ trán, sau lưng mồ hôi lạnh đã chảy đầm đìa.

Nắm chồng tài liệu kia thật chắc trong tay, đầu ngón tay không kiềm chế được run lẩy bẩy, trong lòng hoảng loạn.

Cô quả thực không đoán ra vì sao Mộ Nhã Triết lại sai người đi thăm dò những thứ này? Chẳng lẽ anh phát hiện không đúng, bắt đầu hoài nghi lai lịch của cô, muốn điều tra đồ đạc thân phận thật sự của "cô vợ" mà Mộ lão gia dẫn về này?

Mộ Uyển Nhu vừa nghĩ tới khả năng này, lòng không kìm được giật nảy.

Trên thực tế, miếng ngọc bội kia, là cô trộm được từ người của Vân Thi Thi, cô lớn lên từ nhỏ ở viện mồ côi, bởi vì đáng đáp khôn khéo nên mọi người vô cùng yêu quý cô, trước nay đều được các bạn thoải phồng lên trên cao.

Khi đó tuổi còn nhỏ, chưa thấy qua thứ tốt gì, vì vậy khi nhìn thấy miếng ngọc bội hình hoa mai xinh đẹp trên người cô gái kia, trong đầu nổi lên lòng tham, quý thần xui khiến cô đi trộm nó về.

Sau khi nhỏ Thi phát hiện, cùng tranh cãi với cô, nhưng ở viện mồ côi, có bạn nhỏ nào không ủng hộ mình? Cũng vì vậy, bởi vì "vu không", nhỏ Thi ngược lại bị viện trưởng khiển trách một trận, hơn nữa còn bị phạt đánh vào tay, khóc mất mấy tuổi tới.

Nhưng mà, cô lại không nghĩ rằng, miếng ngọc bội này lại liên quan đến thân thế của Mộ gia.

Lúc ấy cô được Mộ chủ tịch, Mộ Thịnh đón về Mộ gia, hơn nữa còn sửa lại tên.

Chẳng qua, chuyện liên quan đến lai lịch của miếng ngọc bội này, Mộ lão gia thủy chung ngậm miệng không nói, chỉ nói qua với cô, đó là di vật của mẹ cô.

Sau khi đến Mộ gia, miếng ngọc bội liền bị Mộ Thịnh cầm đi, cùng với miếng ngọc bội trước đó của ông, cả hai mảnh đều được ông giữ trên người. Thi thoáng vẫn nhìn thấy ông nhìn hai miếng ngọc bội xuất thần, hình như đang nhớ đến ai đó.

Đội cô trưởng thành thêm một chút, Mộ Thịnh thỉnh thoảng lại kể cho cô nghe về người phụ nữ kia, mới biết được, thì ra đó là người phụ nữ được Mộ Thịnh nhận làm con nuôi. Nhưng những chuyện chi tiết trong đó liên quan đến người đó, ông không hề kể thêm, giống như đang cố gắng che dấu cô điều gì.

Sau đó, cô liền trở thành thiên kim đại tiểu thư của Mộ gia, lớn lên trong sự sủng ái của mọi người, cho đến khi cùng cháu ruột ông, cũng chính là Mộ Nhã Triết đính hôn.

Cuối cùng, đối với nguồn gốc thật sự của miếng ngọc bội này, cô không hề nói một chữ, cũng có ý giấu diếm. Phải biết, nếu như cô nói ra tất cả, vậy thì, đồng thời cô sẽ mất đi toàn bộ vinh hoa phú quý bây giờ, mất đi vị trí cô chủ của Mộ gia, mất đi... Mộ Nhã Triết.

Cô - Không cam lòng. Cô không muốn buông tay, càng không nghĩ tới trả lại những thứ này cho nguyên chủ.

*Nguyên chủ: Người chủ thực sự

Cô thừa nhận, việc này có chút ích kỷ, đối với cô gái kia mà nói thì quả thật là không công bằng, nhưng cô không hối hận, hôm nay cô có trong tay mọi thứ, sự tham lam đã làm cô đánh mất bản thân mình.

Ban đầu, khi tới Mộ gia, cô còn có chút chột dạ, có chút thấp thỏm, dẫu sao những thứ này thực chất chẳng phải của cô, mà là thuộc về cô gái tên là nhỏ Thi đó.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Chiếm Lấy Tất Cả

Có thể hạnh phúc tới đột nhiên như vậy, thật giống như những gì đang xảy ra chỉ là giấc mơ, mở mắt ra một cái, tất cả đều sẽ biến mất.

Song khi cô mở mắt lần nữa, cả người vẫn như công chúa ở trong căn phòng đẹp đẽ lộng lẫy, nằm trên giường lớn mềm mại.

Mộ Thịnh ngồi bên cạnh cô, vẻ mặt nghiêm khắc lúc này khó nén khỏi "từ ái biểu tình"*. Đối với cô dịu dàng như vậy, cung chiêu vô độ. Yêu quý cô đến tận xương tủy.

Cô muốn cái gì, ông đều cho cô thỏa mãn cái đó! Mộ Uyển Nhu từ nhỏ đã thiếu sự quan tâm của cha mẹ, càng chưa bao giờ được sống một cuộc sống giàu có, có điều kiện như vậy, vì vậy liền trìm đắm trong cái hạnh phúc từ trên trời rơi xuống này.

Nhưng thứ để cho cô thực sự ích kỷ muốn chiếm tất cả làm của riêng, chính là người đàn ông kia.

Mộ gia là dòng dõi quý tộc giàu có tại kinh thành, mà Mộ Nhã Triết cái tên gọi này càng làm người ta hâm mộ, người đàn ông hoàn mĩ nhất kinh thành, anh ưu tú là vậy, ưu di đến mức người ta không thể tưởng tượng nổi.

Ông trời vì sao sủng ái anh hết lần này tới lần khác, sủng ái đến quá đáng, có nên keo kiệt hơn một chút, đừng giao cho anh nhiều ưu điểm như vậy được không?

Gia thế giàu có, dung mạo tuấn mĩ như thần, thân phận cao ngạo tôn quý, tài hoa cùng thiên phú hoàn mĩ đến mức khiến người ta kinh diễm.

Mỗi thứ đó, cũng làm người ta hết sức đỏ mắt, mà anh lại có toàn bộ.

Cô bắt đầu tham lam, say đắm người đàn ông này, cho đến khi... bị lạc mất cả bản thân mình.

Ông trời thực ra cũng chưa hề bạc đãi cô, cái gì mà cô chủ Mộ Gia, cái gì mà phu nhân Tổng tài, những thứ đó đều là cô giành được từ trong tay của người khác.

Chỉ một ý nghĩ sai, quỹ tích cuộc sống đột nhiên thay đổi hoàn toàn, cô từ một đứa trẻ mồ côi trở thành vợ Tổng giám đốc tập đoàn Mộ Thị khổng lồ.

Mới đầu, cô còn hoang mang bất an, nhưng càng về sau, cô dần dần quen cuộc sống yên tâm thoải mái này, hưởng thụ tất cả những thứ vốn không thuộc về cô này.

Nhưng mà, ông trời hình như muốn trêu đùa cô, một điều đáng châm chọc, cô không có khả năng sinh con, mà đó chính là thiên mệnh của phụ nữ, Mộ Thịnh đã vận dụng quan hệ của mình mời mọi bác sĩ từ tây y đến đông y... nhưng làm thế nào cũng không trị khỏi.

Càng châm chọc hơn, cô gái đẻ thay mà Mộ Thịnh mời tới, lại là cô ta... chủ nhân đích thực của miếng ngọc bội.

Mộ Uyển Nhu mồ hôi lạnh đầm đìa, có cảm giác rất nguy cơ.

Chuyện cách đây nhiều năm như vậy, nhưng vậy mà lại được gặp lại nhau lần nữa. Chín năm trước, cô đoạt lấy ngọc bội trên người nhò Thi, chiếm hết vinh hoa phú quý vốn thuộc về cô ấy. Chín năm sau, nhò Thi vì cô mà đến sinh con hộ, còn sinh cho Mộ Nhã Triết hai đứa bé.

Trong người như có một sự ràng buộc vô hình nào đó, đem Mộ Nhã Triết cùng cô ấy xích lại gần nhau, điều này làm cho trong lòng Mộ Uyển Nhu ít nhiều có chút bất an.

Chẳng lẽ, Mộ Nhã Triết đã bắt đầu hoài nghi thân phận cô, cũng không phải chủ nhân thực sự của miếng ngọc bội, sau đó... Mới âm thầm sai người đi điều tra?

Không thể nào!

Mấy năm nay, cô một mực che dấu rất tốt.

Nhưng thực tế, lúc cô đang trưởng thành, Mộ Thịnh cũng từng nghi ngờ thân phận cô. Ban đầu vì quá mức vội vàng, thấy miếng ngọc bội trên người cô thì liền đem cô về, thậm chí còn không cần làm giám định ADN.

Đến khi cô trưởng thành hơn, dung mạo cũng dần dần xinh đẹp tinh tế, nhưng lại không có chút nào giống với người phụ nữ kia, khiến cho ông vô cùng nghi ngờ.

Vì vậy Mộ lão gia liền ngầm ngầm sai người đi lấy tóc cô, đi làm giám định ADN, có thể cô thông minh, mơ hồ cảm thấy điều gì đó không đúng, sau khi biết chuyện này, liền lén lút dùng tiền mua chuộc vị bác sĩ ấy, đổi lại kết quả giám định ADN, cũng vì vậy mà Mộ Thịnh rất tin mà không hề nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Chết Cũng Phải Giữ Lấy Bí Mật

Mấy năm qua, cô tự nhận chính mình chưa từng lộ ra sơ sót. Lại nói, có một "chứng cứ" giám định DNA này, cô cũng không có chỗ nào khiến người ta hoài nghi.

Mộ Uyển Nhu liền lập tức phủ nhận cái suy đoán này, nhưng tảng đá đè nặng trong lòng cô vẫn chưa được hạ xuống.

Lẽ nào, là bởi vì đứa bé kia? Mộ Nhã Triết biết đứa bé kia không có bị chết non, mà là bị người phụ nữ kia giấu bên cạnh mình, hoài nghi cô ta có ý đồ gì bất chính với Mộ Gia, bởi vậy mới sai người đi điều tra lai lịch cô ta sao?

Nhất định là vì nguyên nhân này rồi!

Mộ Uyển Nhu bỗng nhiên ngẩng đầu lên, giả vờ bình tĩnh nhìn về phía cậu ta, lạnh lùng nói: Tôi đã nhìn thấy tài liệu này rồi, cậu sau này không được nhắc

đến nữa, biết không? Coi như hôm nay cậu chưa từng nhìn thấy gì!"

Ngà Luân hơi run run, hiển nhiên biết dụng ý cô ta muốn cảnh cáo mình, sau đó thấy cô ta cầm tất cả tài liệu của Vân Thi Thi trong viện mồ côi từ mười mấy năm trước cùng những tài liệu có liên quan đến Vân Thiên Hữu lấy đi, cũng không ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói: "Không được nói cho tổng giám đốc những chuyện liên quan đến đứa bé này, dù chỉ một chút! Kể cả quá khứ của cô gái này cậu cũng không được phép nhắc đến chuyện cô ta từng ở viện mồ côi, biết không?"

Anh ta sững sờ như rụng mảy: "..."

Thấy cậu ta không trả lời, ngữ khí Mộ Uyển Nhu thay đổi, tựa hồ có chút nóng giận: "Cậu rốt cuộc có nghe hiểu hay không?"

Ngà Luân trầm mặc không đáp, cấp trên anh ta là Mộ Nhã Triết, mà Mộ Uyển Nhu tự nhiên lại là vợ tổng giám đốc tập đoàn Mộ Thị, nhưng là quản lý phòng nhân sự, cậu ta căn bản không cần nghe mệnh lệnh của cô ta. Mộ Nhã Triết lệnh cho cậu ta đi điều tra, tất nhiên cậu ta cần mang những thông tin đầy đủ nhất đến cho ngài ấy.

Mộ Uyển Nhu dường như hiểu rõ tâm tư của Ngà Luân, khinh bỉ cười một tiếng, cười lạnh nói: "Làm sao? Cậu cho rằng mình là thuộc hạ của tổng giám đốc thì có thể không thèm nghe lời tôi? Cậu cho rằng mình là quản lý phòng nhân sự, thì tôi không quản được cậu?"

Mộ Uyển Nhu cười khẩy, đi đến trước mặt Ngà Luân, tầm mắt đánh giá người trước mặt. Ngà Luân đối mặt với ánh mắt như kim đâm này, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, lại nghe cô ta từng chữ từng chữ nói: "Coi như tôi không có quyền gì lớn ở cái tập đoàn này, thế nhưng tôi tự thấy bản thân có năng lực cho cậu đến 'cùng đường tận lộ' (bước đường cùng), cậu tin không?"

Ngà Luân ngạc nhiên ngước mắt, có chút kinh ngạc nhìn cô.

"Chuyện này, niệm phong cái miệng cậu lại cho tốt!" Mộ Uyển Nhu lại hạ lệnh.

Ngà Luân sau khi trầm mặc rất lâu mới chậm rãi hít một hơi dài, gật đầu có chút khó khăn.

"Tôi biết rồi!"

...

Lúc Mộ Nhã Triết trở lại, Mộ Uyển Nhu đã chột dạ rời đi.

Cô nhất định phải triệt để điều tra rõ chuyện này trước Mộ Nhã Triết, phải dùng mọi cách để ngăn nó phát triển theo chiều hướng xấu!

Mộ Nhã Triết là người đàn ông của cô, cô không thể cho bất kỳ người nào cơ hội tiếp cận anh.

Ngà Luân tuy là thuộc hạ trung thành của Mộ Nhã Triết nên cũng biết chút ít về địa vị của Mộ Uyển Nhu trong Mộ Gia, ý vào sự sủng ái của Mộ lão gia, anh ta cũng không dám dễ dàng đắc tội.

Bởi vậy khi Mộ Nhã Triết trở lại văn phòng, trông thấy số tài liệu trên bàn kia rất ít, liền dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn về phía Ngà Luân.

Trong ánh mắt như kiếm đâm của anh, Ngà Luân không chút hoang mang, bình tĩnh nói: "Tổng giám đốc, Vân Thi Thi quả thực là người con gái đã sinh thay của sáu năm trước!"

"Hả?" Mộ Nhã Triết con mắt sắc bén đến rùng mình, bỗng nhiên chậm rãi hỏi, "Cô ta không có chỗ nào khả nghi sao?"

"Về tổng giám đốc, không có." Ngà Luân nhớ lại lời cảnh cáo của Mộ Uyển Nhu, liền cố bình tĩnh lại bản thân mình.

"Đi ra ngoài đi!"

Mộ Nhã Triết cũng không có truy cứu thêm, dự án còn quần đầy quanh người, vì vậy anh liền vứt chuyện này sang một bên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Đón Gió Tẩy Trần

Làm mất thể diện trước mặt, đối với việc sinh hoạt trước mắt càng thêm khó khăn, Vân Thi Thi không thể đi xin việc được, quả thực là như đổ thêm dầu vào lửa.

Ngày thứ hai liền đi làm lại một cái thể diện khác, nhưng mà những người dân cảnh kia thực sự là lười nhác quá đáng, cứ kéo dài việc trì hoãn,

không đem chuyện của cô để vào trong mắt, qua loa lấy có bận nhiều công việc.

Hơn hai tuần lễ mà giấy chứng nhận vẫn chưa có, cô tức giận suốt chút nữa bạo phát.

Thử đi phỏng vấn mấy công ty, đều lấy lý do cô không có thẻ căn cước mà từ chối.

Tất nhiên cô không nói chuyện này với cha Vân, nhưng không biết cha Vân từ nơi nào biết được tin cô bị công ty sa thải, cũng không biết là vì nguyên do gì, không nói gì, chỉ là đưa cho cô một chút sinh hoạt phí.

Bạn tốt Tiêu Tuyết biết được việc này liền hào phóng cho cô mượn một khoản tiền, tính là giúp cô vượt qua hoàn cảnh khó khăn trước mắt.

Tiêu Tuyết là bạn học kiêm bạn thân thời cao trung, thân thiết đến xương tủy, thân như tỷ muội.

Lúc đó Vân Thi Thi mang thai, cả trường đều ngầm xuất hiện tin tức, tất cả mọi người hoài nghi cô bị ông chủ bao dưỡng, chỉ có Tiêu Tuyết là tin tưởng.

Cuối cùng hiểu lầm mới hóa giải.

Bây giờ Tiêu Tuyết về nước, Vân Thi Thi mang theo Hữu Hữu giúp cô đón gió tẩy trần.

Vừa thấy mặt, Tiêu Tuyết liền roi nước mắt, đem cô ôm thật chặt vào lòng.

Tiêu Tuyết đang lên án cô lúc trước lơ hện, bỗng nhiên nhìn thấy Hữu Hữu đứng bên cạnh cô.

Trong chốc lát, con mắt của Tiêu Tuyết tròn lên như chuông đồng (so sánh hơi kỳ nhưng nó dịch vậy nên mình để nguyên), ngây ngốc chớp chớp mắt nửa ngày, bị đứa trẻ này làm sợ hãi một hồi.

Bình thường cô đã gặp rất nhiều khuôn mặt, nhưng mà vẫn bị vẻ đẹp trai non nớt của Hữu Hữu làm cho kinh ngạc.

Đặc biệt là cái đôi mắt trong suốt như nước kia, đuôi mắt cong lên, ý cười ấm áp nhu hòa, quả thực làm con tim Tiêu Tuyết muốn tan chảy.

“A! Trời ạ! Tên tiểu tử này đáng yêu chết mất!”

Tiêu Tuyết ngồi xổm xuống nâng khuôn mặt trắng nõn của Hữu Hữu, liền hận không thể nhào nặn đứa nhỏ này trong lòng.

Cô hỏi Vân Thi Thi: “Thi Thi, đây là em trai cậu sao?”

Vân Thi Thi cười, lập tức giải thích: “Không phải! Giới thiệu một chút, đây là Vân Thiên Hữu, con trai của mình”, Dừng một chút, cô kéo Hữu Hữu qua, “Hữu Hữu, đây chính là di Tiều mà mẹ đã nhắc tới.”

Về mặt của Tiêu Tuyết trong phút chốc động lại, một hồi kinh ngạc: “Cái gì? Cậu nói cái gì?”

Hữu Hữu một mặt tao nhã mà cười ôn nhu nói: “Chào di Tiều, con là Vân Thiên Hữu, con trai của mẹ Vân, di có thể gọi con là Hữu Hữu.”

Con trai? Mẹ? Có làm không vậy...

Tiêu Tuyết há hốc mồm, so sánh qua lại một chút, cái môi mềm cùng nụ cười nhọt nhọt giống Vân Thi Thi như đúc.

Cô vẫn cho là việc Vân Thi Thi mang thai chỉ là tin đồn, không nghĩ tới là sự thật, trong lúc nhất thời không biết nên tiêu hóa thế nào!

Ồ? Nhưng không đúng rồi! Đứa nhỏ này nhìn qua cũng sáu, bảy tuổi, tính toán thời gian một chút, nó sinh vào thời điểm cô xuất ngoại?

Vân Thi Thi bất đắc dĩ cười nói: “Chuyện này nói ra rất dài dòng, ăn cơm trước đi.”

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Giải Trí Hoàn Vũ

Tiêu Tuyết gật gù, dẫn cô tới một tiệm cơm Tây mà cô đã từng yêu thích nhất, tiến vào một căn phòng trang nhã.

Đội món ăn, Tiểu Tuyết liền vội vàng kéo tay cô lôi vào phòng rửa tay để truy vấn, Vân Thi Thi cũng không muốn gạt cô, chỉ là đối với những chuyện đã qua cũng không muốn tra cứu nữa liền đơn giản qua một lần.

Tiểu Tuyết nghe là vậy nhưng trong lòng đau đến cực điểm.

"Người mẹ kế kia của cậu đối với cậu như vậy quả thực là lòng lang dạ sói! Mình còn cảm thấy kỳ quái, lúc ấy ba cũng nhắc qua, sáu năm trước vận mệnh của Vân Thi bị đe dọa, nợ nần ghi đầy rẫy, nhưng chỉ một năm ngắn ngủi liền trả hết, không nghĩ tới, cậu phải trả giá nhiều như vậy... Cần phải như vậy không...?"

Vân Thi thì cười nhẹ như mây gió: "Biết ơn báo đáp, không phải sao? Hơn nữa chuyện này còn liên quan đến Vân Thi, làm vậy cũng coi như mình trả lại một phần đường đức cho ba.

Đoạn thời gian gian nan ở viện mồ côi kia, nhận sự ức hiếp, đó chính là ác mộng trong lòng Vân Thi. Nếu không phải Vân Nghiệp Trình đem cô nhận nuôi. Chỉ sợ yếu đuối như cô khi đó thì chắc sẽ chẳng chịu nổi những khuất nhục ở đó.

Huống hồ sau đó, Vân Nghiệp Trình dành cho cô rất nhiều tình thương yêu, bao bọc của một người cha đối với con gái.

Còn nữa, tuy rằng đoạn thời gian kia khi cô sinh ra Hữu Hữu, đi lại gian nan, bây giờ nhớ lại, thật giống như nước sôi lửa bỏng. Bây giờ nhắc lại, cô đúng là cảm thấy vô cùng đau đớn. Thật may cô vẫn còn Hữu Hữu, nhóc quả thực là đứa con ấm áp, là món bảo bối ông trời đã ban cho cô.

Thời gian sáu năm, tuy không dài nhưng cũng không ngắn, chuyện đó đã nhạt đi ít nhiều.

"Như vậy..." Tiểu Tuyết chỉ lo cô miễn cảm, nhắc đến từng chút từng chút một, "Cậu không sợ Hữu Hữu bị người đàn ông, à người cha ruột đó cướp đi sao?"

Ánh mắt Vân Thi có chút mập mờ, nhớ lại người đàn ông kia, ngược lại nói: "Chính vì vậy mình phải giữ bí mật thân thế của Hữu Hữu, bất kể là ai, bất kể có là cha ruột đi nữa cũng không thể cướp Hữu Hữu của mình!"

Cha của Hữu Hữu là ai, cô không biết, cũng không có hứng thú muốn biết, điều đó không có quan hệ gì với cô.

Hữu Hữu là bảo bối cô che chở nhất, cô phải cố gắng bằng mọi cách cho cậu một tuổi thơ ấm áp!

Thấy Vân Thi hình như không muốn nhắc lại, Tiểu Tuyết cũng không truy hỏi nữa, trên mặt lập tức lộ ra vẻ mặt thèm muốn áo ước: "Thật tốt, có một đứa con vạn người mê như thế..." Trở lại, cô không nhận được liền nhào người về phía Hữu Hữu, xoa lấy khuôn mặt nhỏ của cậu nói: "Hữu Hữu, con cười lên thật đáng yêu nha!"

Tiếp đó, Tiểu Tuyết lộ ra vẻ mặt tiêu chuẩn khi lừa trẻ con: "Hữu Hữu, đi cùng đi có được không? Dì nuôi con, đưa con đi ăn, đi chơi thật vui nữa nha..."

Hữu Hữu bỏ cốc nước trong tay xuống, tao nhã dùng khăn ướt lau qua ngón tay, theo đó nở ra một nụ cười chết người không đền mạng: "Dì, mẹ nói rằng không được đi cùng người lạ, sẽ bị họ lừa bán!"

Tiểu Tuyết ngây người: "..."

* * *

Trong bữa ăn, Tuyết Tuyết đột nhiên hỏi: "Thi Thi, dung mạo cậu xinh đẹp như vậy, có từng nghĩ tới chuyện đến giải trí Hoàn Vũ phát triển không?"

"Giải trí Hoàn Vũ?"

Vân Thi thì kinh ngạc nhú mày, Tiểu Tuyết khinh bỉ trừng cô một cái, nói tiếp:

"Giải trí Hoàn Vũ sắp tới chuẩn bị quay một bộ phim, đang tổ chức để tìm vai nữ chính thích hợp, cậu có thể đi thử xem. Dù sao diễn kịch cũng là giấc mơ của cậu mà, đúng chứ?"

Vân Thi thì chậm rãi cười cợt.

Cô lúc trước là sinh viên đại học khoa nghệ thuật và truyền thông, cô vô cùng hâm mộ những diễn viên đóng phim, từ bé đã ao ước trở thành một người như vậy.

Chỉ là vì trong nhà xảy ra chuyện không may, cô phải từ bỏ giấc mơ này.

"Đừng nói cho mình là cậu không biết giải trí Hoàn Vũ đó nha! Đó chính là công ty con của tập đoàn tài chính khổng lồ Đế Thăng, thậm chí còn lọt top 100 công ty thương mại hùng mạnh toàn cầu đó!"

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tuyển Nữ Chính

Nói đến chuyện tập đoàn tài chính Đế Thăng, trong mắt Tiểu Tuyết lộ ra vẻ ngón trông: "Tập đoàn tài chính Đế Thăng có thể nói là bá chủ của giới bây giờ! Cậu thử nghĩ xem, cái thời đại khủng hoảng tài chính như bây giờ, những xí nghiệp tập đoàn khác đều phá sản, chỉ có tập đoàn Đế Thăng là vẫn sừng sững đứng đó, không bị ảnh hưởng chút nào! Hơn nữa tổng giám đốc tập đoàn Đế Thăng chính là một người phong lưu nha! Tuổi còn trẻ, dòng dõi hiển hách, phú khả địch quốc, là đối tượng của bao nhiêu con gái ở kinh thành này. Có hậu trường là một tập đoàn kéch xù như vậy, giải trí Hoàn Vũ ở trong giới giải trí khẳng định là có địa vị rất cao!"

Trên tivi ngẫu nhiên xẹt qua một vài tin tức liên quan đến tổng giám đốc của tập đoàn Đế Thăng, Tiểu Tuyết lập tức dừng đoạn tin đó lại, ngay trước mặt Vân Thi Thi hận không thể đem mười tám đời tổ tông của anh ta đem về nhà.

Vân Thi Thi đối với mấy thứ này chẳng có tạo hứng thú nào, bắt đầu đi ngắt lời cô: "Cậu nói kỳ diệu quá, có khuếch đại như vậy à?"

"Minh nói cậu chẳng nhẽ chưa nhìn thấy anh ta bao giờ à? Toàn kinh thành này ai chẳng biết sự hiển hách của tập đoàn Đế Thăng! Cậu có thể không biết mặt thị trường ở đây là ai, nhưng Đế Thăng thì không thể không biết được."

Tiểu Tuyết thần bí nói: "Có người nói, mình cũng từng nghe đồn, dù là chuyện trọng yếu gì của quốc gia, bọn họ cũng phải để cho Đế Thăng mấy phần mặt mũi đó!"

Tiểu Tuyết dừng một chút, trên mặt lập tức toát lên vẻ mặt thành kính ngưỡng mộ: "Nói thật nha, mình hiểu rõ, vị tổng giám đốc của Đế Thăng này có giá trị bản thân cao đến không thể đo được. Có người nói anh ta có giá trị mấy tỉ, có người nói anh ta giá trị vài chục tỉ... Mà cái người này trước nay chưa từng lộ mặt trước truyền thông, vô cùng thần bí."

"Xong chưa...?" Vân Thi Thi nhàn nhạt nhấp một ngụm cà phê.

Tiểu Tuyết vẻ mặt bắt đầu dề: "Thi Thi à, giấc mơ của cậu, chẳng lẽ từ bỏ thật sao?"

"Diễn kịch quả thực là giấc mơ của mình..." Vân Thi Thi có chút không biết nói thế nào: "Nhưng mà..."

Lúc trước từng có một đoàn phim đến trường đại học của cô chọn vai nữ chính, thầy giáo liền đề cử cô vào vai diễn này, đây là cơ hội tốt cỡ nào, chính cô còn không đoán được hết.

Năm đó bộ phim kia nổi khắp cả vùng Giang Nam, tất cả diễn viên trong bộ phim đó đều được thom lầy.

Tiểu Tuyết nói, "Giải trí Hoàn Vũ luôn rất coi trọng nhân tài, chỉ cần là người có thiên phú, sẽ được coi trọng. Haizz... Minh nè, quả thực mình cũng muốn đi thử để được cái danh bà chủ Đế Thăng, nhưng lever bản thân chưa đủ, ngực cũng không to lắm... nhưng làm tiểu thiếp hay gì cũng được, chỉ cần có thể vào được cái nơi nhân tài đông đúc như giải trí Hoàn Vũ, cánh cửa tương lai chắc chắn sẽ rộng mở rồi. Có điều, Thi Thi, so với nhận lời làm việc tại một công ty bé nhỏ, chi bằng đi thử một lần. Thiên phú của cậu rất cao, lại có tài năng như thế, để mai một đi thì thật là lãng phí. Minh tin tưởng cậu nhất định có thể!"

Tiểu Tuyết rất có lòng tin cổ vũ Vân Thi Thi còn chưa kịp hoàn hồn.

Giải trí Hoàn Vũ, tập đoàn tài chính Đế Thăng?

Chẳng biết tại sao, khi nhắc tới bốn chữ này, mí mắt cô liền nháy liên tục.

Trước mắt, giải trí Hoàn Vũ đang rục rịch đầu tư sản xuất một bộ phim nói về thanh xuân, tuyển nữ chính trong phạm vi toàn quốc.

Có người nói, đội hình bộ phim này tương đối khả quan! Không chỉ kịch bản được chuyển thể từ cuốn tiểu thuyết cùng tên nổi tiếng chiếm giải quán quân ba năm liền trên Địa Bảng Đan, được ca tụng là "Ngược Luyến Thủy Tổ"* trong giới tiểu thuyết.

Ngược Luyến Thủy Tổ: Ông tổ của tình yêu ngược. (Ngược > Sủng)

Đạo diễn bộ phim này chính là người từng đạt giải đạo diễn xuất sắc nhất Lâm Phượng Thiên, mà nam chính đã được xác định, đó chính là siêu sao của màn ảnh - Cố Tinh Trạch thủ vai.

Editor: Vài ngày nữa là vào đầu năm học mới rồi, nhiều thứ cần chuẩn bị nên ra chap chậm chap, mong lượng thứ! :)

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Trăm Triệu Của Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.